

LÜTUF & BAĞIŞLANMA

*Kendimize ve Başkalarına Bağışlanma
Armağanını Vermeyi Öğrenmek*

JOHN & CAROL
ARNOTT

ÖNSÖZ DR. R. T. KENDALL

GDK

Lütuf ve Bağışlanma

[John ve Carol Arnott](#)

Telif Hakkı/Copyright John ve Carol Arnott, 2010

E-Kitap [Hristiyan Kitaplar](#) tarafından yapıldı. Daha fazla ücretsiz kitap indirmek için [sitemize ziyaret edin](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)

İçindekiler

ÖNSÖZ

1. ADALET İYİDİR, AMA MERHAMET DAHA İYİ

Tanrı'nın merhametini anlamak

Lütuf ve Bağışlanma

Yasa ve Sevgi

Merhamete götüren adalet

Merhamet düzeyi

Günah sorunu ve bağışlama emri

Acımasız köle

Adalet veya merhameti seçmek

Olumsuz düşünceler ve kelimeler hakkında

Konuşan hayat

Merhamet ve affetmenin gücünü anlatan hikayeler

Bağışlama aracılığıyla şifa

Bağışlama aracılığıyla kurtuluş

Beklenmeyen şifa

Merhameti harekete geçirmek

2. YARGILARIN KİLİDİNİ AÇMAK (SAKLI ANAHTAR)

Bağışlamak bir seçenek değildir.

Annem ile olan ilişkim

Kayıp anahtar

Yüreğin bahçıvanı

İkiyönlü bağışlama

Bağışlamanın serbest bırakan gücü

Bağışlanmayı serbest kılmak ve Tanrı'ya karşı olan yargılamaların kırılması için

dualar

Ebeveynleri bağışlama duası

Babanız için:

Annen için:

Kendinizi bağışlamak için

Tanrı'yı suçlama konusunda affedilmek için dua

Bizi incitenler üzerindeki yargıları ortadan kaldırmak için dua

ÖNSÖZ

Bu kitabın önsözünü yazmak benim için bir ayrıcalıktır. Bunu okumak beni, birkaç sene önce John Arnott'un benim için ilk defa vaaz verdiği Westminister Chapel'a geri götürdü. Pazar sabahları kürsümde çok nadir bir misafir vaize yer verirdim ancak o gün John Arnott'u çok sıcak bir şekilde karşılamıştım. Muhteşem bir sabahtı. John bağışlamak hakkında asla unutmayacağım bir konuşma yaptı. Hayatımda, verilen konuşmadan daha çok haz duyduğum başka bir vaaz olduğunu hatırlamıyorum.

Onun kilisesinde Ocak 1994'te başlayan, London's Survey Telegraph'ın 'Toronto bereketi' olarak adlandırdığı uyanışı desteklememe bazı kişiler şaşırmişti. Eminim ki o dönemde Westminister'da benim kilisemden olan bazı kişiler de bilgeliğimi sorguluyordu. Benim onayım, eğer bu doğru bir kelime ise, John'un Westminister'da verdiği vaazından kaynaklanıyordu. Herkesi esir almıştı. Verdiği mesaj hem teolojik açıdan hem Kutsal Yazılar'a göre güvenilirirdi. Komik olan, benim konuşmamla tanındığım bir konuda konuşmuş olmasıydı. Orada yıllar boyunca 'tümüyle bağışlamak' hakkında vaazlar vermiştim ve sonra John aynı vaaz ile geldi! Çok güçlü ve tazeydi. Orada bulunan her bir kişi bu şekilde bir konuşma yapabilen adamın hizmetinindenlenmeye ve yanında yer alıp savunmaya değer olduğunu söylemeye mecbur kalırdı, ki ben de bunu yaptım ve hiçbir zaman bunu yaptığım için pişman olmadım.

'Toronto Bereketi' sadece insanların Kutsal Ruh tarafından bereketlenmesiyle ilgili değil. Aynı zamanda düşmanlarını affetmek ve Baba'nın sevgisine 'batırılmak' hakkındadır. Bir başka deyişle, Kutsal Ruh'un bereketi genelde, bir insanın onu incitenleri ve hayatında maruz kaldığı adaletsizliği affetmesiyle orantılıdır. Bu kitap bunun hakkındadır.

'Emekli' olduktan sonra Amerika'ya döndüğümde beri birkaç defa John ile birlikte vaaz verme fırsatım oldu. Texas'ta bir kilisede onun ve eşi Carol'un bağışlamak hakkında konuştuklarını hatırlıyorum. Benim hiç aklıma gelmeyen şeyleri, kitaplarımda yer almayan ama aslında söylemeyi çok istediğim şeyleri söylüyordu! Bir ara kitaplarımızı birleştirmeyi aklımdan geçirdim. Ancak buna en yakın yapabileceğim şey şimdi bu kitabı onaylamak. İşte bundan dolayı bunun bir parçası olabildiğim için çok heyecanlıyım.

Her birimizin anlatacak hikayesi vardır. Taciz edilmiş, iftiraya uğramış, aldatılmış, en yakın arkadaşları tarafından incitilen, hayatlarında otorite sahibi bir kişi tarafından hayal kırıklığına uğratılmış okurlar olacaktır. Bunun listesi uzayıp gider. John ve Carol daha önce mümkün olduğunu hayal bile edemediğin bir şekilde affetmek istemeni sağlayan, bu konu hakkında benzetmeler ve sebepler veriyor. Ne kadar acı varsa, bereket de o kadar büyük olacaktır. Başkalarından daha çok acı çektiysen, o zaman senin kadar incinmemiş olanlara verilen bereket vaadinden çok daha büyük bir vaadin var. Carol hayran bırakan bir samimiyet ile kendi yaşadığı bağışlama hikayelerini anlatıyor. Affetmenin sonucunun ne olduğunu –tahmin ettiğinden çok daha fazla olan bereketi– açıklıyor.

Bu kitap affetmene yardımcı olacak. Hayatını ebediyen değiştirecek.

R. T. Kendall
Hendersonville, Tennessee
April 2009

1. ADALET İYİDİR, AMA MERHAMET DAHA İYİ

– John Arnott

Tanrı'nın merhametini anlamak

Kimse Tanrı'nın lütuf ve merhamet armağanlarını anlamadan, Tanrı'nın sevgisini gerçekten kavrayamaz. Çelişkili bir şekilde, gerçek sevginin –Tanrı'nın bize olan sevgisinin– ne olduğunu, Tanrı'nın lütfunu anlayamadan gerçek anlamda kavrayamayız.

Günlük hayatta gerçekten seven birinin, sevgiyi taklit eden ve eğlenen birinden farklı olduğunu biliriz. Gerçek sevginin kendi çıkarlarımızla beslenmediğini biliriz. Tanrı'nın bize olan sevgisi bu şekildedir. Bizim için en iyisini isteyen, fedakâr, vermekten usanmayan bir sevgi.

Tanrı'nın bize olan sevgisinin temelini ve kalitesini anlayabilmemizi sağlayacak belki de en yakın örnek –ki bu bile gerçeğin hafif bir yansıması olarak kalır– çocuklarımıza duyduğumuz sevgidir. Bu yardıma muhtaç, narin, küçük şeyleri hastaneden eve getiriyoruz ve onları seviyoruz. Sevgimizi hak etmek için hiçbir şey yapmamışken, aslında bizim için hiçbir şey yapabilecek güçte değillerken, biz yine de onları seviyoruz. Bir ebeveyn olduğumuz andan itibaren biliyoruz ki bundan sonra hayatımızın büyük bir kısmı artık çocuğumuzun etrafında dönecek ve bu çoğu zaman bizi hayal bile edemeyeceğimiz sıkıntılara sokacak. Yine de onları sevmeye devam ediyoruz, gerçekten seviyoruz. Anne, baba ve çocuklar, Göksel Babamız Tanrı'nın her birimize olan gerçek sevgisini anlayabilmemiz için bir örnektir.

Çocuklarımıza olan kayıtsız şartsız sevgimizi düşünürken ve Baba'nın bize olan sevgisinin ne kadar bütün ve koşulsuz olduğunu kavramaya başlarken O'nun merhametinin çok küçük bir kesitini yakalamaya ve Tanrı'nın günahlarımız karşısında hak etmediğimiz halde verdiği kurtuluş ve bağışlanmanın arkasındaki sebebi anlamaya başlarız.

Yıllar boyunca kilisede bu konudaki birçok iyi öğretiye rağmen bu merhamet birçok Mesih inancısını şaşırtıyor. Kendileri merhametin zenginliğinde yaşayamadıkları gibi, diğerlerine merhamet göstermede de başarısız oluyorlar. Birçoğu, Tanrı'nın sevgisinin hak edilmesi, kazanılması gerektiğini düşünerek, gösteriş temelli teolojik düşünceye tutsak bir şekilde yaşamlarını sürdürüyor. İyi şekilde davranarak ve Tanrı için iyi işler yaparak, O'nun onları daha çok seveceğini düşünüyorlar. Oysa bu gerçekten ne kadar uzak! Tanrı bizi şu anda sevdiğinden ne daha az, ne de daha fazla sevebilir. O bizim sevgisinin karşılık beklemeden geldiğini anlayabileceğimiz merhamet noktasında yaşamamızı istiyor. Tanrı'nın sevgisi ve lütfu kabul edilmeyi bekleyen armağanlardır. Peki biz bunları hiç hak edecek miyiz? Hayır! Hiç hak etmiyoruz ama O'nun gözbebeği olan hak etmeyenleriz biz.

Lütuf ve Bağışlanma

Bu kitabın başlığı olan Lütuf ve Bağışlanma, Tanrı'nın lütfu konusu ile bağışlanma konusu arasında çok önemli ve çok sıkı bir bağ bulunması sebebiyle seçilmiştir. Bu,

ruhsal yaşamımızın belirgin iki farklı açısının basit bir şekilde bir kitap içerisinde ele alınması değildir. Tanrı'nın bize olan lütuf ve merhametinin varlığını ve bunların ne demek olduğunu gerçek anlamda kavramaya başladığımızda, bu merhameti ve sevgiyi diğerlerine iletmemizin ne kadar önemli ve gerekli olduğunu görmeye başlarız. Merhamet, hayatımızda karşı koyamadığımız bir kuvvet olur.

Daha sonradan da göreceğimiz gibi, Tanrı'nın bize olan merhametinin 'haksızlığı' ve 'adaletsizliği' doğru şekilde anlaşıldığında, insan anlayışımıza oldukça şaşırtıcı, hatta itici gelebilir. Ama Tanrı hayatlarımıza merhametini ölçsüz ve bolca döktüğü gibi, bizi hak etmeyenleri bağışlayarak başkalarına da merhamet göstermeyi öğrenmeye çağırıyor. Bencil olmayan bir eylem olan bağışlamayla, kendimizi Tanrı'nın bereketinin hayatlarımız üzerine daha kuvvetli akışına açmış olduğumuzu keşfederiz

Her Mesih inanlısının iman yolculuğunun bir noktasında, er geç iki önemli konunun farkına varması gerekir. İlk olarak, Tanrımız çok büyük ve çok güçlüdür ve yapamayacağı bir şey yoktur. İkincisi ise, bize karşı sevgi ve şefkat dolu olduğudur. Kutsal Kitap 'Tanrı sevgidir' der. Bu yaptıklarının bir açıklaması değil, kimliğinin bir açıklamasıdır. O mükemmel, kusursuz sevginin somutlaşmasıdır. O'nun bizim için isteği, tıpkı İsa'nın yaşadığı gibi, O'nun egemenliğinin gücüyle çalıştığımız ruhsal yaşamlar yaşamamızdır. Sevgi ve imanla dolu, Tanrı'nın büyüklüğünün farkında, O'na sevgiyle itaat ettiğimizde O'nun bizimle ilişki kurma ve bizim için bir şeyler yapma isteğinin farkında olan bir egemenlik. Bu yerde koşulsuz bağışlama hayatımızın olmazsa olmaz parçasına dönüşür ve bu, Tanrı'nın lütuf ve merhametinin daha da büyük akışına yolu hazırlamaktadır. Ancak hayatımızda herhangi bir bağışlamamanın da bunun tersi etkiyi gösterdiğinin farkında olmalıyız: egemenliğin gücünün hayatımızdaki yerini daraltır ve Tanrı'nın bereketinin akışını engeller. Bağışlamama, kişinin ruhsal hayatında belki de bir numaralı merhamet engelleyicisidir.

İsa, öğretilerinde iman ve bağışlama arasında kesin bir bağ olduğunu vurgulamıştır. Kutsal Yazılar'ı ne kadar derinlemesine araştırırsak, canlı, aktif bir imana sahip olmak için bağışlama armağanını hayatımıza uygulamamız gerektiğini o kadar çok görürüz. Markos 11. bölümde İsa'nın şu sözlerine bakın:

'İsa onlara şöyle karşılık verdi: 'Tanrı'ya iman edin. Size doğrusunu söyleyeyim, kim şu dağa, 'Kalk, denize atıl!' der ve yüreğinde kuşku duymadan dediğinin olacağına inanırsa, dileği yerine gelecektir. Bunun için size diyorum ki, duayla dilediğiniz her şeyi daha şimdiden almış olduğunuza inanın, dileğiniz yerine gelecektir.' (Markos 11:2224)

Buraya kadar her şey iyi. Vaizler iman etme, yürekte inanma ve büyük mükemmel Tanrımız'ın bizim için güçlü bir şekilde etkin olacağı konularında vaaz verdiklerinde, vaazlarında bu üç ayete odaklanırlar. Ve O'nun kaynaklarına ulaştığımızda imkansız bir şeyin olmayacağı doğrudur – mükemmel bir vaat! Ama bu resmin tamamı değildir. Bu bölümü bitiren ve İsa'nın iman konusunda söylediklerini tamamlayan bir ayet daha var:

'Kalkıp dua ettiğiniz zaman, birine karşı bir şikayetiniz varsa onu bağışlayın ki, göklerdeki Babanız da sizin suçlarınızı bağışlasın.' (Markos

11:25)

İsa etkili, iman dolu dua ile bağışlama veya bunun eksikliği arasındaki ayrılmaz bağı göstermektedir. Öğretişinde, Tanrı'ya tümüyle güvenen ve O'nun sözlerini önemseyen kişi için duada, evet, limitsiz bir güç vardır, ancak bu sadece o kişinin hayatında affetmediği biri yoksa geçerlidir. İsa, başkalarından onları affetmeyi esirgiyorsak, imanımızın dua hayatımızdaki etkinliğinin sakatlandığını bilmemizi istiyor.

Bu hepimiz için öğrenilmesi gereken çok önemli bir prensiptir. İsa aynı anda 'İman ederek dua edersen istediğin her şeye sahip olabilirsin ... ama, birisine karşı bir kırgınlığın varsa onları affetmelisin, çünkü bu imanında kısa devreye sebep olabilir' diyor.

Bağışlamama sadece dualarımızı cevapsız bırakmakla kalmaz, bizi Rab'bin bereketini kaybettiğimiz bir yere getirebilir. Bir an için günahları Tanrı tarafından bağışlanmayan bir kişiyi düşünün. Bu kişinin duaları ne kadar etkili olabilir? Markos 11:25 İsa'nın, süper ruhsal olmak isteyenlere yaptığı bir öneri değil. Bu, gerçek imanın geniş kapsamlı ve zorunlu bileşenidir. Eğer başkalarından bağışlanmayı esirgiyorsak, Tanrı bizden de bağışlanmayı esirgemek mecburiyetinde olur ve bunun korkunç sonuçları vardır.

Yıllar boyunca bu gerçek üzerinde düşündüğümde ve John Sandford'un bu konuda benim için çığır açan öğretisi üzerinde çalıştığımda, Mesih inanlılarının imanlarını yaşayabildikleri iki belirgin 'bölge' olduğunu açıkça görebildim. Bunları, Mesih inanlılarının verdikleri kararlara bağlı yaşadıkları hayatlarında iki 'düzey' olarak göstermek hoşuma gidiyor. Bunlardan biri adalet düzeyi, diğeri merhamet düzeyidir. Bunlar özünde birbirine bağlı, birbirine paralel, ama bütünüyle birbirine çelişkili durumdadır; demir paranın iki yüzü gibi. Bir tarafta kanun ve adalet vardır, diğeri tarafta lütuf ve merhamet.

Yasa ve Sevgi

Yasa iyidir, ama merhamet ve sevgi daha iyi. Adalet iyidir, ama lütuf daha iyi. Bir kişinin adalet konusunu merhamet düzeyinde değil de adalet düzeyinde yaşamasının ne demek olduğunu inceleyelim. Adalet dünyada var olan, iyi ve gerekli bir şeydir. Ama merhamet daha iyi ve içeriği açısından daha dolu ve zengindir. Merhameti takdir edebilmemiz için öncelikle adaleti ve adaletin neden var olduğunu anlamalıyız. Batı ülkelerinin çoğu, merkezinde adalet olan yasal sistemler üzerine kurulmuştur. Yasanın amacı adaletin doğru, eşit ve önyargısız bir şekilde yerini bulmasını sağlamaktır.

Adalet sisteminin temel prensiplerinden biri, belirli bir suç işleyen kişinin, işlediği suçun ciddiyetine göre cezalandırılmasıdır. Bu açıdan baktığımızda her birimiz adalet olduğu için minnettarız. Örneğin biri evimize girip eşyalarımızı çalarsa, polisi arayabildiğimiz için ve zanlının yakalanması için başvurabildiğimiz için minnettarız. Benzer bir şekilde hayatımız tehlikeye giren polisin gelip bizi koruması için de şükrediyoruz. Toplumda adalet sistemi bulunmalıdır, çünkü adalet toplumu bir arada

tutmanın temelidir. Adalet çökerse, anarşi egemen olur.

Kutsal Kitap bize adaletin Tanrı'nın olmazsa olmaz bir parçası olduğunu öğretiyor. O sevgi dolu Tanrı olduğu gibi, adildir de. Dürüstlük, adalet ve doğruluk O'nun temel özellikleridir. Bu bana, Tutku filmi yayınlandığında, Times dergisinin ön kapağındaki 'İsa neden öldü?' sorusunu hatırlatıyor. Bu birçok insan için bir gizem. 'Bir adam 2000 yıl önce çarmıha gerildi. Doğru veya yanlış, o her kim ise, bunun benim için önemi ne olabilir ki?' diye düşünüyor. Tanrı'nın çarmıh aracılığıyla insanların günahları için adaleti yerine getirdiğini anlamıyorlar. İsa'nın çarmıhta çektiği çilenin arkasında seven Tanrı'nın kusursuz, kesin, tamamen mükemmel adaleti vardı. Günah ve adaletsizlik konusunda bir şeylerin yapılması o kadar önemliydi ki, Tanrı kavrayamadığımız bir şey yaptı. Kendisi isteyerek beden aldı ve isteyerek çarmıhta hayatını verdi. O gün benim ve senin günahının bedeli tümüyle ödendi, ama bizim tarafımızdan değil. Bunu bize kendisini veren ve bizi seven Tanrı'nın Oğlu bizim için yaptı (Galatyalılar 2:20). 'Birbirinize yaptıklarınız ve dünyada var olan bütün adaletsizlik – bu önemli. Bu nedenle ben bir şey yaptım, sizin kendiniz için yapamayacağınız bir şey' diyordu Tanrı.

Tanrı'nın çok çok büyük olduğunu biliyoruz ama aynı zamanda detaylara da çok önem veriyor. Hiçbir şey, ne kadar önemsiz görünse de, onun dikkatinden kaçmaz. Tanrı'nın ne kadar büyük olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Bizim içerisinde bulunduğumuz uzayı, güneş sistemini düşünün. Uzay mekiklerinin dünyadan güneşin etrafında dönen bir başka gezegene gitmesi aylar, hatta yıllar alabiliyor. Bizim bir parçası olduğumuz bu gezegenler grubu, Samanyolu adını verdiğimiz, yaklaşık 200, belki de 400 milyar yıldız içerdiği tahmin edilen galaksinin zerresi kadar bile değil. Güneşimiz bu kümenin küçük yıldızlarından biri. Ve bizler, bilim adamlarının 'gözlemlenebilir uzay' terimini kullandığı milyarlarca galaksinin yüzlercesinin arasındaki, daha küçük bir yıldız etrafında dönen bir zerre tozun yer aldığı bir galaksidediz. Ve Rab bunların hepsini avucunda tutuyor! Sadece bu değil, Kutsal Kitap bize Tanrı'nın yıldızların her birini adıyla bildiğini söylüyor. Biri nasıl 200 milyar yıldız çarpı milyarlarca galaksinin isimlerini bilebilir? Tanrı çok büyük ve çok akıllı, değil mi?!

Şimdi makrodan mikroya, bu engin, anlaşılamayan büyük evrenin bir parçası olan kendi bireysel hayatına odaklan ve Tanrı'nın başının üzerindeki her bir saç telinin sayısını bildiğinin farkına var! Ne kadar kesin, net ve muhteşem olduğunu kavrayabilir misin? Bir mikroskoptan bak ve O'nun mükemmelliğini mikroskobik düzeyde gör.

Şimdi çarmıhta gerçekleşen olaylara, Tanrı'nın bu büyüklüğü ve hassasiyeti açısından bak. Kutsal yazılar '*Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki biricik Oğlu'nu verdi, öyle ki O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun*' diyor. Tanrı çok daha kolay bir şekilde: 'Bakın, dünya tüm uzaya kıyasla küçük bir gezegen. İşler ters gitti, o yüzden onu yok edelim ve şu tarafta yeni bir yaradılışla başlayalım' diyemez miydi? Ama Tanrı mükemmel olmasına rağmen ve adaleti tüm insan soyunun işlediği ve işleyeceği tüm günahların bedelini talep etmesine rağmen, aynı zamanda sevgi dolu, şefkatli ve bize karşı merhamet dolu olduğu için, O'nun sevgisi bizi basit bir şekilde silip yok etmesini engelledi. Tanrı, adil yargısını

yerine getirmek yerine, 'Hayır, onların kefarecini ödemek için bir plan oluşturmalıyız.' dedi.

İnsanlığın işlediği ve daha çok günah ile birleştirdiği o sınırsız günah birikintisindeki (savaşlar, şiddet, cinsel suçlar, büyüçülük...) her bir günahın bedeli ödenmeliydi. Tanrı bütün bunları halının altına süpürüp unutamazdı, çünkü O yargısından ve doğruluğundan taviz vermez. Ama merhameti, bir Kurtarıcı sağlamasına neden oldu.

Merhamete götüren adalet

Tanrı'nın adaleti sarsılmaz olmalıdır, çünkü doğruluğundan asla taviz veremez. Adaletin temeli, kendi kararlılığıdır. Bu, üzerinde yürüdüğümüz karadan daha sağlamdır. Ama Tanrı'nın benim ve seninle işi var! Bizler günahlarımız için kendi gücümüzle bir şeyler yapabilme konusunda çaresiziz ve geçmişini düzeltme gücümüz yok. Böylece, Tanrı planını yerine getirmeyi ve kusursuz Oğlu'nu, suçsuz Olan'ı dünyaya gönderdi. O insanlığı giyiniş suçluların yerine ölümlerle insanların özgürlüğe kavuşmasını sağladı. İsa Tanrı'nın adaletini yerine getirmek için öldü, ancak ölümü ile daha yüksek bir düzeye –Tanrı'nın karşılıksız armağanı olan merhamet düzeyine– ulaşmamız için temel attı.

Bu senaryoyu hayal et: Bir çocuk sen dışarıdayken evini soyuyor, alt üst ediyor ve tüm değerli eşyalarını çalıyor. Daha sonra polis onu yakalıyor ve olay mahkemeye taşınıyor. Tüm kanıtlar dinlendikten sonra mahkeme kararı kesinleşiyor, zanlının yapılan tüm suçlamalarda suçlu olduğu kararlaştırılıyor. Yargıç: 'Genç adam, suçlamalar karşısında suçlu bulundun. Ya 50.000 dolarlık para cezası ödeyeceksin ya da beş yıl hapis yatacaksın' diyor. Delikanlı: 'Sayın Yargıç, bu para bende yok' diye cevap veriyor. Yargıç: 'Peki, o zaman beş yıl hapis cezasına çarptırılacaksınız' sonucuna varıyor.

Bu senaryoda adalet yerini buluyor. Unutma, düşüncesiz bir şekilde, sana ve mal varlığına olan duygusuz ve aldırılmaz bir tavırla, evi soyulan sensin. Sahip olduğun her şeyi mahvetti, senden aldığı mücevherler ise soygundan sonra birkaç saat içinde barda kimliği belirlenemeyen bir adama satıldığı için teslim edilemedi. Mutlu olmalısın, çünkü adalet yerini buluyor. Sadece bir tokat ile serbest bırakılsa bu neye yarardı? Bir hafta sonra her şeyi tekrarlardı.

Suçun suçlu tarafından bir kez daha işlenmesini veya başkası tarafından işlenmesini önlemek için, adalet uygulanmalı ve suçluya suça göre gereken ceza verilmelidir. Örneğin seri tecavüzcü gerektiği şekilde cezasını çekmezse, onu bu suçu bir daha işlemesinden alıkoyan ne olabilir?

Dünyada adalet konusunda büyük eksikliği olan ülkeler var. Carol ve ben Kolombiya'ya bir hizmet için gittiğimizde, yerli kilise önderleri bizim kaçırılmamızdan ve ailemizin fidye için kullanılmasından korktukları için, orada kaldığımız sürece bizi izlemekle yükümlü üç korumamız vardı. Haklı olarak kaygılanıyorlardı, çünkü o ülkede adalet sistemi bozulmuştu ve birçok suçlu hafif bir ceza ile serbest bırakılmıştı. Kolombiya gibi bir yerde tecrübe edindikten sonra yasaların ve düzenin daha çok

işlediği ülkeler için minnettar oluyorsunuz.

Bir gün bir lisede çocuklarla, günah nedir bilmeyen İsa'nın bizim affedilmemiz için günahlarımız uğruna kurban olarak ölmesini açıklayarak adalet ve merhamet hakkında konuşuyordum. Beni dinleyen genç bir Müslüman sesini yükselterek: 'Bu haksızlık! Tanrı adildir, O asla böyle bir şey yapmaz!' dedi. Ben de ona şöyle dedim: 'Belki haksızlık olduğunu düşünebilirsin, ama bu sevginin yaptığı bir şey. Sevgi adil değildir.'

Senaryomuz dönecek olursak, yargıç davayı, mahkumu hapis cezasına çarptırarak sonuçlandırmak üzereyken, mahkemedan birinin ayağa kalktığını ve şöyle seslendiğini hayal edin: 'Sayın yargıç, bu genç adam benim bir arkadaşım ve inanıyorum ki bu yaptıkları karşısında pişmanlık duyuyor. Eğer uygun görülürse para cezasını ben ödemek istiyorum.' Yargıç sağduyusunu ve yasal yetkisini kullanarak bu üçüncü kişinin suç ile hiçbir ilgisi olmamasına rağmen önerisini kabul edebilir. Bu gerçekleşirse delikanlı serbest bırakılır ve özgür olur. Suçun bedeli, suçu işleyen kişi tarafından olmasa da, onu serbest bırakılmasını sağlayacak kadar seven ve savunan kişi tarafından ödenmiş olur. İşte bu, İsa'nın bizim için yaptığının tam olarak aynıdır.

Tanrı'nın merhametinin bu hayran bırakan hareketiyle İsa, insanlarla adım adım dünyanın yüzünü değiştiriyor. Dünyada 1 milyardan fazla insan O'na iman ediyor ve Kutsal Ruh'un gücüyle yeni bir yaşama kavuşuyor. Müjde dünyayı yavaşça, ama emin adımlarla, mayanın hamura yayılması gibi mayalıyor. Birçok kişi yeni bir sayfa açarak ve farklı bir şekilde yaşamaya başlayarak bile geçmişini silebilmenin ve günahlardan kurtuluşun mümkün olmadığını anladılar. Tek bir cevap var, göğün altında insanları kurtarabilecek tek bir isim var: İsa'nın ismi.

Merhamet düzeyi

Bu, İncil'in mesajını özetler. Suçlu olan ben, günahımı ve bir kurtarıcıya olan ihtiyacımı itiraf ediyorum. Benim davetim ile O benim hayatıma giriyor ve beni aslında hak etmediğim yeni bir düzeye çıkarıyor. Günahlarımın bedelini çekmem gereken adalet düzeyinden, İsa'nın benim için yaptıkları sayesinde özgürce yaşayabildiğim merhamete geçiyorum. Bu lütuf dolu yerde Rab'bin bereket, şifa dolu, imkansızın mümkün olduğu nehri, hayatıma akıyor. Bu Kutsal Ruh'un nehridir. Buna Tanrı'nın sözüne inanarak ve İsa'ya güvenerek, çocuksu bir iman yaşayarak sahip olabiliriz. Yeremya, Tanrı'nın eskisi gibi taştan levhalar üzerine değil, erkeklerin ve kadınların yüreklerine yazılacak yeni bir antlaşma yapacağını peygamberliğini yapmıştı. Bu yeni antlaşma bizi dar bir giysi gibi sıkımayacak, zorlamayacak, sadece yasalar, düzenlemeler ve iyi davranışlardan ibaret olmayacak. Bu antlaşmanın merkezinde kendisini Tanrı'nın yüreğindeki değerlerle aynı hizaya sokarak değişmiş bir yürek bulunur. Rab tüm zamanını iyi olmaya çalışarak geçirmiyor, sürekli dünyevi bir doğa ile gürleşmiyor ve bizi bu şekilde yaşamaya davet ediyor.

Efesliler 2:8 diyor ki,

'İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır.'

Buradaki lütuf kelimesi Grekçe bir kelime olan charis'ten gelmektedir. Hak etmeyen birine verilen bir armağan demektir. O armağanı hak etmek için hiçbir şey yapamayacak durumda olanların tek yapmaları gereken, armağanı kabul etmeyi seçmektir. Lütuf bize veriliyor – bu İsa'ya iman ettiğimizde bize olan bir şeydir. Tanrı'nın lütuf armağanını kabul ettiğimizde mükemmel Kurtarıcı İsa tarafından kurtarılıyoruz. Önceden hiçbir yere ait değilken, Mesih'te inanılmaz derecede ayrıcalıklı bir konuma kavuşuyoruz, ve tek yaptığımız O'na iman etmek. Tanrı bizden, bunu hak etmemiz için bir dağa tırmanmamızı veya bir okyanusu yüzerek aşmamızı istemedi. O'nun merhameti bize karşılık beklenmeden verildi.

Günah sorunu ve bağışlama emri

Tanrı'nın armağanı olan merhametinden bu şekilde bahsettiğimiz anda günah sorunu ve bizim bu sorunu nasıl hallettiğimiz konusu baş gösteriyor. Sanki günümüzde insanlar, 'günah' kelimesini kullanmaktan kaçınırlar. Bunun yerine 'Bir sorunum var' veya 'Bir hata yaptım' cümlelerini kurmayı tercih ediyoruz. Günah birçok farklı şekilde karşımıza çıkar, ancak kökünde her durumda bencillik vardır. Günah benim, başkasının zararına, şehvet, hırs, kibir ve açgözlülük duygularından yola çıkarak yaptığım bir şeydir. Bu, kişinin ve Tanrı'nın kalbini yaralar.

Tahmin ediyorum ki siz de benim gibi, başkalarına zarar veren günahlarınızı küçük görmeye, ama size karşı işlenen günahları büyütmeğe meyillisiniz. Başkalarını incittiğimizde, 'Hadi ama! Bu o kadar da büyütecek bir şey değil, aş kendini' demeye eğilimliyiz. Ama benzer bir olay yaşandığında ve incinen biz olduğumuzda bu olay birden büyüyor! 'Onun bana ne yaptığını biliyor musun?' diye ağlıyoruz. Konu günah olduğunda çifte standart yürütüyoruz – Tanrı'dan ve suçu işlediğimiz insanlardan, yaptığımız hatalar için merhamet bekliyoruz, ama diğer herkes için Tanrı'nın adaletini göstermesini istiyoruz!

Kutsal Kitap bize tamamen farklı bir şey öğretiyor. Matta 18'de Petrus İsa'nın yanına gelip, açıklayıcı bir soru soruyor:

'Bunun üzerine Petrus İsa'ya gelip, 'Ya Rab' dedi, 'Kardeşim bana karşı kaç kez günah işlerse onu bağışlamalıyım? Yedi kez mi?' (Matta 18:21)

Petrus, bize karşı günah işleyen birini, onlarla artık sorunumuzun ortadan kalktığı konuma gelmek için, diyelim yedi kez affetmemizin uygun olacağı düşüncesine nereden geldi? Petrus İsa'yı belirli bir süre için takip etmişti. Hayat kadınlarına şefkat dolu davrandığını, hatta birisinin ayaklarını öpmesine izin verdiğini görmüştü. Petrus Yahudi bir çevrede büyüdü, bu nedenle yasayı, adaleti, günahın bedelini çok iyi anladığına inanıyordu. Tanrı'nın günahı hoş karşılamadığını ve her günahın bedeli olduğunu biliyordu. Ancak aynı zamanda İsa'nın toplumun en aşağı tabakasındakilere karşı anlayışlı, şefkatli, merhametli ve bağışlayıcı olduğunu görüyordu.

Böylece Petrus insan mantığıyla biraz karmaşık bir uzlaşmaya varıyor. Sanki yasanın günaha karşı bakışından hiç taviz vermemesi ile İsa'nın şefkat ve merhametinin arasında bir yer bulmaya çalışıyor. 'Bu konuda akla yatkın bir çözüm ne olabilir?' diye

düşünüyor. İnsanlar bize karşı günah işleyince birçoğumuz aynı kişiden gelen saldırıyı kaldırabiliriz, ama eğer dürüst olursak aslında içimizde bu saldırının şiddetine göre bir 'Üç vuruş sonra çık dışarı' sınırına sahip olduğumuz ortaya çıkar. Birkaç suça sessiz kalırız ancak bu bir alışkanlık haline geldiğinde o kişiye bir daha güvenmek konusunda çok çekimser davranırız. Onların bizi yeniden yaralamaması için kendimizi korumaya ve onları hayatlarımızdan tamamen çıkarmaya doğal bir eğilimimiz olur. Petrus en azından bu davranışı aşarak bir soru soruyor. Belki de 'Tamam, yedi kez o kişiyi affetmem çok iyi değil mi İsa?' diyerek çok hoşgörülü bir tavır takındığını düşünüyordu.

Bu konuşma gerçekleşirken orada olmayı çok isterdim. İsa'nın: 'Yedi kez değil, yetmiş kere yedi kez!' sözlerinin Petrus'un yüzünde bıraktığı ifadeyi görmek isterdim. İsa herhalde Petrus'u öyle görünce ona gülümsemiştir. Petrus asıl hedeften o kadar uzaktı ki, merhameti anlayamıyordu. Varsayımına meydan okumak için İsa, onun beklediğinden çok daha büyük bir sayı ile karşısına çıktı. 'Yedi kere yetmiş belki daha yakın bir sayı, ama aslında sayısız kez bağışlamaya devam etmelisin' diyordu aslında. İsa, iman edenlerin yaşayabileceği tek yerin merhamet olduğunu biliyordu. Ne olursa olsun adalet seviyesine dönmek istemezsin. Bunu tamamen açıklığa kavuşturmak için öğrencilerine aşağıdaki benzetmeyi anlattı.

Acımasız köle

Şöyle ki, Göklerin Egemenliği, köleleriyle hesaplaşmak isteyen bir krala benzer. Kral hesap görmeye başladığında kendisine, borcu on bin talantı bulan bir köle getirildi. Kölenin ödeme gücü olmadığından efendisi onun, karısının, çocuklarının ve bütün malının satılıp borcunun ödenmesini buyurdu.' (Matta 18:2325)

Bu adamın borcunu bugünkü şartlara uyarlayalım. Bir talant, o dönemlerde kullanılan bir ağırlık birimiydi ve madeni paralardan önce gümüş veya altının verilebileceği en büyük ölçüydü. O günlerde ticaret büyük miktarda gümüş ile yapılıyordu. Bir talant, 2736 kg civarında gümüşten oluşuyordu, bu çok büyük bir miktar gümüştü! Yani bu adamın 10.000 × 36 kg gümüş borcu olduğunu bir düşünün. Bugünkü para birimine çevirelim. Bugün gidip bir kalıp gümüş almaya çıksanız, yaklaşık 31 kg'lık ölçüde alırsınız. Neredeyse bir talanta eşdeğer. Bu da toplam 10.820 dolara mal olur. Yani İsa'nın benzetmesindeki adamın 108.200.000.000 dolar borcu vardı!

Bu çok büyük bir borçtu ve adamın bu borcu ödemesi mümkün değildi. İsa'nın bu benzetmesini duyan herkes bunu kesinlikle biliyordu. Efendisi borcun bir kısmının ödenmesi için, kölenin kendisinin, eşinin ve çocuklarının köle olarak satılmasını ve mal varlığının hepsinin satılmasını buyurdu. Ama bu o kadar büyük bir borçtu ki, tamamen ödenmesi için yaşam boyu köle olarak kalacaklardı.

Hiç bankaya yatırmakta geç kaldığınız borcunuz oldu mu? Eğer bunu yaşadıysanız bankanın merhamet kelimesini tanımadığınızı biliyorsunuzdur! Onların düşündükleri tek şey yasanın yasa olduğu ve adaletin adalet olduğudur. İsa'nın burada göstermek istediği

de budur. Ama sonra hikayede farklı bir yöne sapar ve köle merhamet için yalvarır. 26. ayet diyor ki,

'Köle yere kapanıp efendisine, 'Ne olur, sabret! Bütün borcumu ödeyeceğim' dedi.'

Köle efendisinden merhamet ve borcunu ödeyebilmek için zaman istiyordu. Efendisi merhamet ile doldu ve sonra bu sözleri okuyoruz:

'Efendisi köleye acıdı, borcunu bağışlayıp onu salıverdi.' (Matta 18:27)

Efendisi sadece köleye merhamet etmedi, tüm borcunu sildi, her şeyi sıfırladı! İş hayatında ciddi bir borcu olan herkes bu merhamet davranışına minnet duyar, özellikle İsa'nın bahsettiği miktarın büyüklüğünü de anlayınca. Ben farklı bir işte çalışırken, avukatım Dick her yıl bir kez benimle muhasebe konularını konuşmaya ve alacaklı olduğum meblağları hatırlatmaya gelirdi. Bir yıl bana 'Burada alacaklı olduğumuz 20.000 dolarlık bir borç var. Bunu hesaptan çıkarmak istiyorum.' dedi. İlk tepkim 'Dick, nasıl hepsini hemen çıkarırsın. Bu paramızın 20.000 doları demek!' oldu. Ama o bana: 'İyi de, şu kişi vefat etti, şu kişi taşındı ve onu bulamıyoruz... Parayı alamayacaksın, o nedenle hesaptan direk çıkarsak daha mantıklı.' dedi. O anda bir borcu silmenin onu kendi cebimden ödeyeceğim anlamına geldiğini anladım. Karşıdaki kişi borcunu ödemekten kaçmıştı ve bu para benim kendi cebimden çıkacaktı. İsa'nın hikayesinde de benzer bir şekilde efendi 'Ben bunu üstleniyorum. Bana milyonlarca dolar borcun var ama ödeyecek durumda değilsin. Seni, eşini, çocuklarını satmam gerekir ama bu bile yetmez. Bu borcu ben kendim ödeyeceğim ve seni özgür kılacağım' diyor. İşte bu tam tamına İsa'nın bizim için çarmıhta yaptığı şey. Kendi günahımızın bedelini ödememizin hiçbir yolu yoktu, bunun için O bizim yerimize yaptı.

Borcu affedilen köle o gün büyük ihtimalle evine, ailesine döndüğünde büyük bir kutlama yaptı. Ailenizin üzerinde günlerce, haftalarca devam eden bu kadar büyük bir para borcu olduğunu hayal edin. Herhalde 'Bu borcun yükünden nasıl kurtulacağız?' düşünceleriyle sürekli keyifleri kaçırdı. Ve bir gün koca akşam eve geliyor ve 'Özgürüz! Borcumuz yok artık!' diyor. Herhalde bunu çok uzun bir süre kutladılar. Ancak ona biraz borcu olan başka bir köle ile karşılaştığında durum çok çabuk değişti.

'Ama köle çıkıp gitti, kendisine yüz dinar borcu olan başka bir köleye rastladı. Onu yakalayıp, 'Borcunu öde' diye boğazına sarıldı. Bu köle yüzüstü yere kapandı, 'Ne olur, sabret! Borcumu ödeyeceğim' diye yalvardı. Ama ilk köle bunu reddetti. Gitti, borcunu ödeyene dek adamı zindana kapattı.' (Matta 18:28-30)

Bu adamın köle arkadaşının ona borcu, efendisi tarafından silinen kendi borcuna kıyasla önemsiz sayılırdı. 100 dinar 4 aylık maaşa, ya da yaklaşık olarak 10.000 dolara denk geliyor. Ancak kısa bir süre önce bunun 10.000 katı borcu bağışlanan köle, bu köleye hiçbir merhamet duygusu göstermemeyi seçti. Bunu efendisinin diğer köleleri duydu ve çok geçmeden köle yeniden efendisinin huzurundaydı.

'Bunun üzerine efendisi köleyi yanına çağırđı. 'Ey kötü köle!' dedi. 'Bana yalvardığın için bütün borcunu bağışladım. Benim sana acıdığım gibi, senin de köle arkadaşına acıman gerekmez miydi?' Bu öfkeyle efendisi, bütün borcunu ödeyinceye dek onu işkencecilere teslim etti.' (Matta 18:3234)

Biliyoruz ki, köle de efendisinin ona gösterdiği aynı merhameti kendisine borcu olan diğer köleye göstermeli ve borcunu silmeliydi. Bu ayette asıl şok edici durum, merhamet etmeyen kölenin affedilen borcunun ne kadar çabuk yeniden borç sayıldığı ve bu sefer efendisinin gazabının tümüne maruz kaldığıdır. Ve sonra İsa bu hikayenin son cümlesine geliyor:

'Eğer her biriniz kardeşini gönülden bağışlamazsa, göksel Babam da size öyle davranacaktır.' (Matta 18:35)

Adalet veya merhameti seçmek

Bu kararın hepimiz için ciddi sonuçları var, değil mi? Kendim için merhamet, senin için adalet isteyebilir miyim? Asla! Ya merhameti seçebiliriz, ya da adaleti, ikisinden birini, ama her ikisini seçemeyiz.

Adalet, Tevrat'ta 'göze göz, dişe diş' kelimesinde gizlidir. Eğer birisi bir kişiye saldırınca tek gözünün kör olmasına sebep oluyorsa, yasa saldıran kişinin de bir gözünün kör edilmesi bakışındaydı. Böylece saldıran tarafın kaybın bedelini ödemesiyle her iki taraf yine eşit bir dengeye sahip oluyordu. Suçlunun bunlardan bir şeyler öğrendiği umut ediliyordu. Günümüzde bedel finansal olarak ödenebiliyor, ama basit temel kural hala geçerli. Ancak merhamet içinde yaşamak istiyorsak, daha yüksek bir hayat standardı için, daha farklı bir davranış bölgesine geçmeliyiz. Lütuf altında yaşarsak, biri gelip benim gözümü oyarsa benim tepkim ne olmalı? Ya da biri gelip herhangi bir şekilde bana karşı suç işlerse ne olur? Bir tek kelime ile ifade edecek olursak: Hiçbir şey! O kişiyi affetmeyi seçiyoruz ve tüm olayı Tanrı'nın adaletli ellerine bırakıyoruz. Bu kadar basit.

Belki birisi 'Ama hayat o kadar basit değil!' diyecek. Bu düşünceyi tamamen anlıyorum, çünkü bir kişiyi affetmek konusunda bizi en çok kaygılandıran şey, o kişinin hiçbir bedel ödemeyecek olmasıdır. Bazen birileri bize karşı suç işleyince Tanrı'nın hemen yanbaşıımızda durduğunu ama hiçbir şey yapmadığını ve bu kişileri affetmemiz gerektiği için onların da cezasız kurtulacağını hissediyoruz. Çoğu zaman bu nedenden dolayı insanlar işi kendi ellerine alıp duruma biraz eşitlik getirmeye çalışırlar. Ancak bu Kutsal Kitap'ın bize öğrettiği şey değildir. Eğer acı ve kırgınlığa öç alma duygusuyla karşılık veriyorsak – ki genelde yaşanan budur – Şeytan gördükleri karşısında hoşnut olur ve 'O kişiden öç almaya karar vermen beni çok memnun etti, çünkü şu anda merhamet seviyesini bırakıp adalet seviyesine indin. Şimdi senden sahip olduğun borcu, bedeli ödemeni isteyebilirim' der. Önceki, bağışlanmış borcun birden eski haline döner.

Acımasız köle gibi merhamet içerisinde yaşamayıp başkalarını yargılamaya başladığımızda, sonuçları çok ağır olan bir seçim yapmış oluruz. Tanrı'nın koruması ve

bereketinden dışarı adım atıp kendimizi 'işkenceciler'e teslim ederiz, bir diğer deyişle sahip olduğumuz bedelleri tekrar ortaya çıkarması ve bize karşı kullanması için Şeytan'a izin vermiş oluruz. Bu belki birçoğu için ağır bir söz"d"r, ama İsa affetmemenin sonuçları hakkında çok açık konuşur.

O zaman bizler, her ne pahasına olursa olsun merhamet seviyesinde yaşamak istiyoruz. Merhamet ile, Şeytanın hiç bilmediği t"m"yle farklı bir g" uygulamaya geçiyor. Bir kişi bize karşı suç işlediğinde, onları bağışlıyoruz ve kendi acımıza ve onlara karşı hissettiğimiz g"enme duygusuna tutunmamayı seçiyoruz. Tanrı'nın merhametinin bu durumda egemen olmasına izin vererek, bir kilise önderinin dediği gibi 'Hakkımızı helal ederek', onları tamamıyla bırakarak hayatımıza devam ediyoruz. Peki ya g"nah işleyen diğer kişi? Onlar bununla paçayı kurtarıyor mu? İnsani d"ř"ncelerimiz, 'Tanrım bunları g"r"yor musun? Eğer o kişiyi bağışlısam o kişi davranışlarını hiç değiştirmeden, bu Şekilde yaşamaya devam ederek cezasız kalacak!' diyor.

Rab ise Şu Şekilde yanıtlıyor: 'Ben g"nahı g"r"yorum ve o kişi ile bu konuda bir g"n ilgileneceğim, ama bu benim sorumluluğum, senin değil, ocuğum.' Tanrı'nın kendisine g"re en uygun zamanda adaleti yerine getireceğine g"venmeliyiz. Olayı kendi ellerimize almamalıyız. Bunun yerine, Tanrı'nın ne kadar b"y"k, biz d"řt"đ"m"zde bize karşı ne kadar sevgi dolu, Şefkatli ve sabırlı olduğunu hatırlayarak, O'nun merhamet nehrinde kalmayı seçmeliyiz. Yaşayan merhamet, birisinin bizi derinden yaralamasına rağmen onları ve onların bize karşı yaptıklarını affetmeyi gerektirir. Bizi izleyen ve başımızdaki her bir sa telini bilen g"ksel Babamız var. O bizim yaralarımıza Şifa verir ve bizi yeniler. Ve b"y"k ihtimalle itaatk"r olduğumuz için bizi beklediğimizden çok kutsar, "nk" bu O'nun doğasında vardır.

Merhamette kaybetmek yoktur. Bu konunun "zerinde yeterince durmak zor! Bu prensibi anlamak ve bununla yaşamak o kadar "nemlidir ki... L"tfen unutmayın, hayatınızda adalet olmasın demiyorum, ya da size bir Şey yapan herkesi kolayca, d"ř"nmeden affetmenin m"mk"n olduğunu s"ylemiyorum. "rneğin biri sizi istismar ediyorsa, bunun tekrar etmemesi için izlemeniz gereken bir takım adımlar vardır. Tanrı sizin kullanılmaya izin vermenize devam etmenizi istemiyor. Ama yine de sonuç olarak onları yaptıkları için bağışlayabilirsiniz. Adalet seviyesinde yaşamaya tekrar d"nmemek, zg"rl"k içerisinde yaşamak için "yle de yapmalısınız.

Bug"n kendisine 'Neden hayatımda her Şey ters gidiyor? Neden Şeytan hep peşimde? Neden yaşamım lanetlenmiş gibi hissediyorum?' diye soran birçok Mesih inanlısı bulunmaktadır. Hayatları "zerinde bir korumanın neden olmadığının sebebini araştırıyorlar. Birçok durumda bunun sebebi başkalarıyla olan ilişkilerinde yanlış kararlar vererek geçmiş saldırıların acısını ve kırınlıklarını bağışlamak ve Tanrı'ya bırakmak yerine y"reklerine g"mmeleridir. Kendi kararları ile kendilerini saldırıya açık hale getiriyorlar. Başkalarına merhamet dolu davranmayarak, bağışlamamayı seçerek Tanrı'nın hayatları "zerindeki bereket ve korumasına set çekiyorlar. Bu da onları d"şmanın saldırılarına açık bırakıyor. Birisi sana en k"t" suçu işlese bile, asla adalet seviyesine inme. Merhamet, merhamet, merhamet g"stermelisin. Adaleti

Tanrı'ya bırak. Yüreğinin acı dolu, yaralı ve bağışlamazlık dolu olmasına izin verme. Bunun yerine O'nun sana karşı beslediği sevgisine ve merhametine güven. Hala bütün bunlara, 'Pek emin değilim..' düşüncesiyle bakanlar varsa, İsa'nın öğrencilerine nasıl dua edilmesi gerektiğini öğrettiği, Matta 6:9'a baksın:

'Bunun için siz şöyle dua edin: 'Göklerdeki Babamız, adın kutsal kılınsın.'
(Matta 6:9)

İsa merhamet göstermeyi ve kabul etmeyi Hristiyan yaşamının tam merkezine yerleştirdi. Çok basit bir şekilde, kendimiz için bağışlanma alıp, başkalarından bunu saklayamayız. İsa, Rab'bin duasından sonra bu sözlerin altını çiziyor:

'Bашkalarının suçlarını bağışlarsanız, göksel Babanız da sizin suçlarınızı bağışlar. Ama siz başkalarının suçlarını bağışlamazsanız, Babanız da sizin suçlarınızı bağışlamaz.' (Matta 6:1415)

Sözler olabileceği kadar açık. Ya merhamet içerisinde ya da haklarımızı savunduğumuz, günahlarımızın bedelini ödeyeceğimiz adalet seviyesinde yaşarız. Buna kıyasla merhamet ve lütuf muhteşem bir antlaşma. Sizleri bilmem ama ben kesinlikle hak ettiğimi almak istemiyorum!

Olumsuz düşünceler ve kelimeler hakkında

Kitabın gelecek bölümünde başkalarının bağışlamayı seçtiklerinde yaşadıklarını anlatan kısa hikayeler mevcut. Ama bunlara geçmeden önce bağışlama eylemi içinde kendi olumsuz düşüncelerimizin bulunduğu yere bakalım.

Uzun yıllar boyunca sahip olduğum kilise önderliği görevimde, bir insanın insanın enerjisini ve becerilerini yüreğinde taşıdığı yaralardan daha çok tüketen çok az şey olduğunu öğrendim. İnsanlar kendi acılarına o kadar odaklanıyor ki, başkalarına ayırabilecekleri zaman ve enerjileri kalmıyor. Birisi bu döngüye kısılinca, ruhsal hayatlarında etkili bir şekilde ilerlemeleri önlenir; o kadar 'bugün'ü atlarmaya odaklanırlar ki, 'yarın'ı hiçbir zaman düşünmezler.

Sorun, kendi içimize odaklanıp kendi acımıza sarınmamız, kendimizi Tanrı'nın şifa dolu, yenileyici dokunuşuna açmamamız ve düşmanın ardı ardına yüreğimize ve aklımıza olumsuz düşünceler ekmesine izin vermemizdir. Bu olumsuz düşünceleri ne kadar içimizde tutarsak, bunlar o kadar konuşmamıza yansımaya başlar ve bu da kullanmaktan kaçındığımız yargılayıcı, kırıcı kelimelerin söylenmesine neden olur.

Birkaç yıl önce, arkadaşım Mark Virkler, 'Yürekte saf' adlı bir kurs düzenledi. Kursun bir bölümünün adı 'Suçlayan ile Teselli Veren'in ayırt edilmesi' idi. Bu bölümde Mark 'Her olumsuz şey ve düşünce her zaman düşmandandır. Her olumlu, yaşam veren, canlandırıcı düşünce ise Kutsal Ruh'tandır.' yorumunu yaptı. Mark, Kutsal Ruh'un her zaman olumlu ve düşmanın ise her zaman olumsuz olduğunu iddia ediyordu.

Tanrı bize istediği şekilde seslenebilir, ama çoğu zaman vicdanımızdan gelen "sakin, sessiz sesin" oluşturduğu bir düşünce ile seslenir. Çoğu zaman pak, dürüst, olumlu bir düşünceye sahip olduğumuzda, bu Kutsal Ruh'un bize seslenmesidir. Mark'ın

öğretisini duyduğumda Şeytan'ın da aynı şekilde seslenmeye çalıştığını duyduğumda çok şaşırdım. O da aklımıza düşünceler fısıldıyor, ama tabii ki bu düşünceler Kutsal Ruh'un canlandıran yönüyle zıtlık içerisinde. Suçlayıcı suçlar, teselli eden teselli eder. Basit ama derin.

Bütün bu öğreti Mark'ın kendi hayatında, zamanının %80'ini olumsuz, yargılayıcı ve eleştirel düşüncelerle dolu geçirdiğine ikna olması ile başladı. Sadece %20'si olumluydu. Kurs sırasında orada olanlar ile yaptığı testte bu durumun birçok kişi için doğru olduğunu keşfetti.

İnsanların yaptığı sohbetleri dinlerseniz, Mesih inanlısı olsalar da olmasalar da, konuşmalarının çoğunun olumsuz olduğunu farkedebilirsiniz. İnsanlar yaşadıkları adaletsizlikleri, haksızlıkları ve sahip oldukları acıyı anlatırlar. Hayatlarındaki olumlu olaylara çok zor odaklanırlar. Birçok kişinin Tanrı'nın bereketinin doluluğunu kaçırdığına şaşırmamalı.

Konuşan hayat

Gururumuz ve bağımsızlığımızdan dolayı, hayatımızın her evresinde adil ve dürüst yargılamalar yapmak için yeterli bilgiye sahip olduğumuzu düşünürüz. Bize bir şey oluyor ve durumun değerlendirmesini kendimize göre yapıyoruz, sonra bunu uygulamaya geçiriyoruz. Ancak gerçek şu ki, yargıladığımızda genellikle çok önyargı doluyuz. Yargılamalarımız sınırlı bilgiler üzerine kurulu olmakla birlikte, çoğu zaman olumsuzdur ve adil değildir. Başkalarını yargıladığımızda bu neredeyse her zaman ağzımızdan bir suçlamaymış gibi dökülüyor. Başkalarını yargılıyor ve suçluyoruz, farkında olmadan da 'suçlayıcıların başı' ile hemfikir oluyoruz.

Bunun yerine diğer tarafta yer almalıyız. Başkalarını yargılamak ve suçlamak yerine onları güçlendirmeli, teşvik etmeli ve aydınlatmalıyız. Bereketlemeli, lanetlememeli; bağışlamalı, suçlamamalıyız. Olumsuz düşüncelerimizi esir almak için adımlar atmamız gerekir. Ben sürekli: 'Tanrım, sayıların değişmesini istiyorum. En azından %20 olumsuz, %80 olumlu düşünebilmeme yardım et.' diye dua ediyorum. Bu daha çok olması gerektiği gibidir.

Bu konuyu yüreğinizde çözün. Kutsal Ruh her zaman olumlu, şeytan ise olumsuzdur. İlk duyduğumda bu bana çok vurucu geldi. Bunu, Tanrı hayatımıza disiplin ve düzeltme getirince bile, olumlu bir yöne doğru yönelmemiz ve yıkımdan kurtulmamız için yaptığı sonucuna varana kadar, birkaç hafta boyunca sindirmem gerekiyordu. O'nun amaçları her zaman canlandırıcı ve kurtarıcıdır. O zaman başkalarının hayatına yaşam konuşmanız gerektiğini kendinize sürekli hatırlatın.

Merhamet ve affetmenin gücünü anlatan hikayeler

Bir keresinde Winnipeg'de bağışlama konusu ile ilgili yaptığım bir konuşmadan sonra yanıma birçok duygu ile mücadele ettiğini fark ettiğim bir adam geldi. Bana çok saldırgan bir şekilde: 'Benden ne istediğinizin farkında değilsiniz!' dedi. Ben 'Bayım, ben uzun süredir kilise önderliği yapıyorum ve birçok hikaye ile karşılaştım, bana

kendi hikayenizi anlatır mısınız?' diye cevap verdim. Bana ailesinde yaşadıkları korkunç olayları anlatmaya başladı. Üç yaşındaki kızının, kendi babası tarafından cinsel tacize uğradığını öğrenmişti. Küçük kızı travma geçiriyordu ve sürekli kabuslarla uyanıyordu. Tüm bu olay aile toplantısında konuşulmuş ve ailesi bir gecede tamamen bölünmüş, parçalanmıştı. Şimdi bana soruyordu: 'Şimdi sen bana babamı bağışlamam gerektiğini mi söylüyorsun?'

Bu zavallı adam için yüreğim sızladı. Ona: 'Bayım, size bağışlamak zorundasınız demiyorum. Bağışlamak benim Kutsal Kitap'taki gerçeği alıp, bunu sizin kafanıza silah gibi dayamak değildir. Ben size 'bağışlayın, yoksa ...' demiyorum. Babanızı bağışlayabildiğinizde bunun bir armağan olması lazım – merhametin armağan olduğu gibi. Ama size kesinlikle şunu söyleyebilirim, eğer bu konu ile şimdi ilgilenmeye başlamazsanız, gelecekte sizi yiyip bitireceği kesin ve bundan yirmi yıl sonra tıpkı bu gece olduğunuz kadar öfkeli olacaksınız. Üstelik yirmi üç yaşındaki kızınız da hala sorunlar yaşıyor olacak.'

Günah, çirkin, iğrenç bir şeydir. Şu anda dünyanın her yerinde yaşanıyor ama sizin hayatınızı bu şekilde etkilediğinde, işte o zaman yıkıcı gücünü görmeye başlıyorsunuz. Keşke size bu adamın babasını bağışladığını ve kendisinin, ailesinin hayatının o günden sonra değiştiğini söyleyebilseydim. Ama gerçek şu ki, onun ne yapmaya karar verdiğini bilmiyorum. Sadece ailesinin kaçınılmaz kötüye giden sonundan kurtulmaya başlaması için, bağışlama yolundan gittiğini umuyorum.

İnsanlar bağışladığında olabilecek şeylerin gücünü sizlere gösterebilmek için, hizmet ederken karşılaştığım birkaç gerçek hayat hikayesini anlatmak istiyorum. Bu hikayeler, bağışlamayı ve adalet yerine lütfü seçen kişilerin iyiye dönen hayatlarını anlatıyor.

Bağışlama aracılığıyla şifa

R.T. Kendall, Londra'daki Westminster Chapel'da kilise önderi iken, beni vaaz vermem için davet etti. Daha önce birçok harika müjdecinin de durduğu bu kürsüde durmak benim için büyük bir onurdu. Bağışlamanın önemi hakkında konuştum. Toplantının sonunda kilisedeki bayanlardan biri yanıma geldi ve bana hikayesini anlattı.

Bir hemşireydi. Yedi sene önce, gece 11'den sonra eve giderken bir adamın saldırısına uğramıştı. Bu adam tarafından dar bir sokağa sürüklenmiş, tecavüz edilmiş ve çelik bir boru ile öldüresiye dövülmüştü. Adam öldüğünü düşünüp olay yerini terk etmiş, ancak bu bayan mucizevi bir şekilde hayatta kalmıştı. Saldırı sırasında birçok kemiği kırılmış ve başına aldığı ciddi darbeler sonucu işitme duyusunu kaybetmişti. O günden bu yana sürekli fiziksel ve duygusal acı içerisinde yaşamıştı.

Westminster Chapel'a ilk gelişinin nedeni sağırlığıydı. Louise Kendall, sağırlara yönelik düzenli sosyal yardım hizmetleri düzenliyordu. Bu bayan kiliseye gelmiş, İsa'yı tanıma fırsatı bulmuş ve şimdi bir kilise üyesi olmuştu.

Bu sevgili bayan toplantıdan sonra yanıma gelip, bana: 'Sizinle dua etmek istiyorum. Bunları bana yapan adamı affetmek istiyorum, çünkü tek çıkış yolunun bu

olduğunu biliyorum' dedi. Bir kişi böyle bir şiddete maruz kaldığında Tanrı'dan olmayan bir ruhsal bağ oluşuyor ve sizi yaşanan olayın anısına, bunları size yaşatan kişiye karşı hissedilen öfkeye, acıya ve nefrete bağlıyor. Bütün bunların nasıl gerçekleştiğini anlayabilir ve onların hissettiklerini anlayabiliriz. Ancak yıllar sonra, onlara karşı suç işleyen, onlara şiddet uygulayan kişilerin hala onların hayatını mahvetme gücüne sahip olması bir felaket olmaz mı? Bu bayan farketmişti ki, başka hiçbir nedeni olmasa bile en azından kendisi için, bağışlamak bu güçten kurtulmanın tek yolu – bu kişinin yaptıklarıyla paçasını kurtarabilmesi için değil, ama kendi iyiliği için, kurtulabilmesi için.

Birlikte kısaca dua ettik, tam toparlamaya başlarken bayanın kemikleri yeniden düzelmeye başladı ve sesli çatlama sesleri duyduk. Dehşet içinde haykırmaya başladı ve ben 'Neler oluyor?' diye sorduğumda verebildiği tek cevap 'Bedenim!' idi. Saldırıdan sonra tüm kaburgaları yanlış bir şekilde kaynamıştı ve bu da sürekli çektiği fiziksel ağrının ve rahatsızlığının sebebiydi. Şimdi ise Tanrı ona şifa verirken çatlama ve kaydırmalar ile kemikleri olmaları gerektiği düzene sokuyordu. Birkaç dakika içerisinde tümüyle ağrıdan kurtulmuştu. Muhteşem bir mucizeydi. R.T. Kendall daha sonra, bağışlamanın gücünün harika bir tanığı olan bu bayan hakkında bana birkaç defa yazdı. Adalet seviyesini bırakıp Tanrı'nın merhametine adım atmıştı. Bağışlamamanın yarattığı engel ortadan kalktığı anda Tanrı'nın şifa veren nehri ona akmaya başladı. O sabah kiliseden çok mutlu bir bayan olarak ayrıldı.

Bağışlama aracılığıyla kurtuluş

Oğlu, kendisine borcu olan bir başkası ile karıştırdığı için bir uyuşturucu satıcısı tarafından öldürülen, Dick adlı bir adamın hikayesi de var. Polis tetiği çeken genç adamı yakalayıp hapse göndermiş. Adalet yerini bulmuştu ama Dick'e ölen oğlunu geri getirmemişti. Dick oğlunun yasını tutarken olayın detaylarını sürekli hatırlaması onu yiyip bitiriyordu. Oğlunun hayatını alan adama karşı o kadar büyük bir öfke besliyordu ki! Ancak bir gün Tanrı ona konuştu ve 'Dick, kurtulabilmen için tek bir yol var. Onu bağışlaman gerekecek.' dedi.

Tabi ki Dick önce karşı çıktı: 'Ama bağışlanmayı hak etmiyor, Tanrım!' Tanrı'nın cevabı 'Biliyorum Dick. Ama sen de hak etmiyordun.' oldu. Bu dönüm noktası Dick'in yeni bir yola, bağışlama yoluna adım atmasını sağladı. Yol uzun ve zordu, ve burada bütün ayrıntılara yer veremeyeceğim, ancak Dick sonunda oğlunun katilini bağışlamak zorunda olduğunu bildiği ve buna hazır olduğu noktaya geldi. Hapishanede olan bu genç adama bir mektup yazmaya karar verdi ve mektubu bir İncil ile birlikte gönderdi.

Hapishanede olan genç adam ise yaptıklarından büyük pişmanlık duyuyordu ve çok daha sonra anlattıklarına göre, kendi kendisine 'Neden böyle bir şey yaptım?' sorusuyla her gün işkence çektiriyordu. Kendi hayatını mahvettiğinin farkındaydı. Hapishanedeki dua odasına giderek bir çözüm aramaya çalışıyordu ancak hiçbir ilerleme yoktu. Bağışlanma için dua bile etmişti ama sanki duvara konuşuyordu. Tanrı'nın yaptıklarını bağışlayabileceğini düşünemiyordu. Ama sonra Dick'in: 'Ben öldürdüğün genç adamın babasıyım. Senin, benim Mesih inanlısı olduğumu ve seni yaptıkların için

bağışladığımı bilmeni istiyorum' sözlerini içeren mektubunu okudu. Dick'in bu sözleri bu genç adamı o kadar derinden vurdu ki yüzüstü kapanıp ağlamaya başladı.

Dick ve bu genç adam avukatın önerisine kulak asmadan birbirleri ile iletişimde bulunmaya başladılar. Uzun bir süre birbirlerine mektup yazdıktan sonra Dick onu hapisanede ziyaret etmeye karar verdi. Hapishanenin dua odasında bir buluşma düzenlendi. Buluştukları gün Dick'in ilk kelimeleri: 'Vurduğun delikanlının babasıyım ve senin ayaklarını yıkamak için buradayım.' oldu. Genç adam bu sözler karşısında ağlamaya başladı ve 'Benim ayaklarımı yıkamanıza izin veremem!' diyerek karşı çıkmaya çalıştı. Ancak Dick ısrar ederek 'Beni anlamalısın... Bunu kendi şifam için yapmalıyım. Lütfen, ayaklarını yıkamama izin ver' dedi. O gün bu iki adam hapishanenin dua odasında gözyaşları içinde birbirlerinin ayaklarını yıkadılar.

Dick bana daha sonra: 'John, biliyor musun, o genç adam bana bir oğul gibi oldu. Tanrı onu çok değiştirdi. Artık tetiği çeken adam değil. Bağışlandı, kurtuldu ve Tanrı onu yeniledi. İsa onu kabul ettiyse, ben nasıl edemem?' dedi.

Beklenmeyen şifa

Pavlus, şifa, bütünlük ve Tanrı'dan olmayan yargılar arasındaki bağlantıyla ilgili çok önemli bir noktaya değinmişti. 1. Korintliler 11'de, özellikle Rab'bin Sofrası sırasında kendimizi sınamaktan bahsederken, '*... kim uygun olmayan biçimde ekmeği yer ya da Rab'bin kasesinden içerse, Rab'bin bedenine ve kanına karşı suç işlemiş olur... İşte bu yüzden birçoğunuz zayıf ve hastadır, bazılarınız da ölmüştür. Kendimizi doğrulukla yargılasaydık, yargılanmazdık*' diyor.

Pavlus 'Keşke başkalarını yargılayacağımıza kendimizi doğru bir şekilde yargılasak' diyor. 'İşte o zaman hastalıklara veya erken ölümlere katlanmamız gerekmezdi.' Kendimizi yargılamamız ne anlama geliyor? Aslında bize karşı suç işleyen başkasından pek farklı olmadığımızı, ikimizin de Tanrı'nın merhametine büyük bir ihtiyacımız olduğunu anlamak. 'Lütuf mesajını' anlamamak gereksiz acı çekmeye neden oluyor.

Ben onunla tanışmadan elli yıl önce bir trafik kazasında sakatlanan, Fred adlı, yaşlıca bir adam için dua ettiğimi hatırlıyorum. Kazada kimin suçlu olduğunu sorduğumda:

'Diğer adamın suçuydu.' dedi. Ona 'Peki hiç sana çarpan ve seni sakat bırakan, hayatını mahveden bu adamı bağışlamayı düşündün mü?' diye sordum.

'Hayır,' diye cevap verdi 'Bu hiç aklıma gelmemiştir.' Birlikte kısaca dua ettik ve sonra Fred, 'Rabbim, bu kazaya ve benim elli yıl acı çekmeme neden olan bu adamı bağışlıyorum. Onun bana hiçbir borcu yok. Rab olan İsa Mesih'in lütfü bana yeterlidir' diye dua etti. O anda Fred adalet seviyesini bırakarak Tanrı'nın merhametinin doluluğuna adım attı. Bunu yaparken Tanrı'nın gücü bedenine aktı ve tüm ağrı bedenini terk etti. O anda Fred'e eşlik etmiş olan kızı çığlık atarak, şok içerisinde yere yığıldı. Daha sonra bize 'Babamın bunu yaptığını daha önce hiç görmemiştim!' diyerek açıklamada bulunabildi. Fred, yeni şifa bulmuş bedenini denemek için, kızının hayatı boyunca babasının yaptığını görmediği hareketleri yapıyor, eğilip kalkıyordu!

Birçok kez mucizelerin olmamasının sebebi bağışlamamadır. Bağışlamamak, merhameti önleyen şeylerin en önde gidenidir. Ancak Fred'in hikayesi, merhametin özgür kaldığı zaman yapabileceklerini gösteriyor.

Merhameti harekete geçirmek

İnsanları neden affetmememiz gerektiği konusunda genellikle çok bahanemiz oluyor. 'Bağışlanmayı hak etmiyorlar.' diyoruz. Ve aslında bu doğru, hak etmiyorlar. 'Neden bu şekilde paçayı kurtarsınlar?' diyerek karşı çıkıyoruz. Şimdi Tanrı'ya güvenerek, sonuç olarak kimsenin öyle sıyrılamadığını fark etmemiz gerekiyor. Peki ya siz? Siz bağışlamama zincirine bağlı, Tanrı'nın bereketinin hayatınıza akmasını önleyen bu engel ile yaşamak istiyor musunuz? Göksel Baba'nın size vermek istediği sevgiyi, sevinci, huzuru sizden çalmasına izin mi vereceksiniz?

Müjde sadece merhamet ile etkilidir. Lütuf yerine adım attığımız anda şeytanın bizi oraya takip edememesinin primini elde ediyoruz. Bu lütfun en sevdiğim yönü. Düşman bizi adalet seviyesine geri düşürmek için elinden gelen her şeyi yapacak, ancak 'Rab, lütuf içinde yaşıyorum, oraya gitmeyeceğim' dersek, her şeyimizi vermemiz gerekse bile kazanan biz oluruz.

2. YARGILARIN KİLİDİNİ AÇMAK (SAKLI ANAHTAR)

– Carol Arnott

Bağışlamak bir seçenek değildir.

Matta bölümünde İsa, hayatımızda başkalarını bağışlamanın bir seçene değil, hayati bir ihtiyaç olduğunu açıkça belirtmektedir. Öne sürdüğü sebep ise çok iyi bir sebep olmakla beraber, bağışladığımız insanlardan çok kendimizle ilgilidir:

Bizi yaralayanlardan bağışlanmayı esirgersek, bunu yaparken kendimizi ne kadar haklı hissetsek de, Tanrı'nın lütfunun hayatımıza akmasını engelleyen bir duvar oluşturmuş oluruz.

İsa, büyük bir borcu bağışlanan bir kölenin, kendisine daha küçük bir borca sahip başka bir köleyi bağışlamamayı seçmesini içeren bir benzetme anlattı. Bu adam, dedi İsa, 'Borcunu ödeyene dek işkencecilere teslim edildi.' Bu mümkün olmayan bir şeydi, çünkü kölenin ölçülemez miktarda borcu vardı. Ve sonra İsa bu benzetmeyi sizin ve benim için uygulamaya geçirdi:

'Eğer her biriniz kardeşinizi gönülden bağışlamazsa, göksel Babam da size öyle davranacaktır.' (Matta 18:35)

Herkes bu basit, açık ayeti anlayabilir – yazıldığı gibi anlaşılıyor: başkalarını bağışlamamayı seçtiğimiz sürece Tanrı'nın bizim için olan lütuf ve bağışlamasını etkili bir şekilde engelliyoruz. Ancak birçok kişi sanki İsa'nın verdiği emrin '... kardeşinizi gönülden bağışlamazsa...' kısmıyla sorun yaşamakta. Onu 'aklınızla' bağışlayın veya 'onu bağışladığımızı sadece ağızınızla söyleyin, bu yeterlidir' demediğine dikkat edin. Bağışlamamız içten ve yürekten gelmelidir. Söylediklerimizi hissetmeliyiz, sadece hareketlerimizde kalmamalı!

Kutsal Yazılar'ın başka bölümlerinde benzer buyruklarla karşılaşırız. İbraniler'e Mektup'un yazarı bize şunları söylüyor:

'Herkesle barış içinde yaşamaya, kutsal olmaya gayret edin. Kutsallığa sahip olmadan kimse Rab'bi göremeyecek. Dikkat edin, kimse Tanrı'nın lütfundan yoksun kalmasın. İçinizde sizi rahatsız edecek ve birçoklarını zehirleyecek acı bir kök filizlenmesin.' (İbraniler 12:1415)

Annem ile olan ilişkim

Mesih'i Kurtarıcım ve Rabbim olarak kabul ettiğimde yukarıdaki ayetler bana meydan okumuştı. İsa'nın bağışlamak ile ilgili söylediklerini duyduğumda, annemi bağışlamam gerektiği gerçeğini fark ettim. İlimli bir şekilde ifade etmek gerekirse, ilişkimiz iyi değildi ve biliyordum ki içimdeki 'acı köke' müdahale etmezsem bu benim imanımı boğacak ve beni Tanrı'nın lütfundan koparacaktı.

Problem şuydu, annemi sadece geçmişte yaşadığım bir veya iki talihsiz olay sonucunda incinmem, kırılmamdan dolayı affetmem gerekliyordu. Abartmıyorum,

düşünerek üzerinden geçmem gereken en azından bin farklı durum vardı, çünkü onunla olan ilişkim hayatımın büyük bir kısmında bozuk ve zordu.

Küçük bir kızken annemin hayatını şekillendirmiş olan olaylardan ve maruz kaldığı etkilerden habersizdim. Tek bildiğim, kendi açımdan baktığımda, onun kestirilemez ve değişken davranışları olduğuydu. Ne zaman öfkeden patlayacağımla asla tahmin edemezdim. Aniden, tekrar ve tekrar, çoğu zaman da önemsiz sebeplerden ötürü öfkelenirdi. Bir keresinde birkaç kız arkadaşımı davet etmiştim, öğleden sonra yatak odamda oturuyor, eğleniyor ve gülüşüyorduk. Daha sonra annem 'Neden gülüyordunuz?' diye sordu. Ben de, 'Bilmiyorum anne, sebepsiz yere gülüyorduk.' diye cevap verdim. Birden öfkeleni ve bağıırıp, çağırıldı: 'Hayır! Bana gülüyordunuz!' Ona gülmediğimizi anlatmaya çalışarak karşı çıkılmama rağmen annemin cevabı beni kayışla dövme oldu – ki bu her zaman izlere, çürük ve kızarıklıklara sebep olurdu– bu bir tokat değildi, ağır bir dayaktı.

Annem düzenli bir şekilde, belirli bir sebep olmadan bu tür sinir krizlerine girer ve bana bu öfke ve kızgınlık ile hükmederdi. Bunu takiben ben de büyüdükçe ondan nefret etmeyi öğrendim. Bu dışı vuran bir isyan değildi, onun şiddete olan eğilimine olan korkum daha baskındı, ama yüreğimde ona karşı derin bir nefret besliyordum. Bir cephede yaşıyordum, ona iyi davranmama rağmen gizlice kaçmak istiyordum.

Ancak şimdi, bir yetişkin ve yepyeni bir imanlı olarak, yıllar boyunca biriken kırgınlık, gücenme fihristimi ele alıp, üzerinden düşünerek geçmeye başladım. Annemi bu, şu, o ve diğer durumlar için affederek listemi bitirdim. Ancak harcadığım tüm emeklere rağmen bir şey hala doğru değildi. Onu gerçekten affetmiş gibi hissetmiyordum. İşte o zaman İsa'nın '*... kardeşinizi gönülden bağışlamazsa ...*' sözleri beni etkiledi ve bu bağışlama yöntemini aklımla yapmayı kabul etmeme rağmen, yüreğimi buna katmadığımı farkettilim. Yüreğimde annem için bir sevgi olmadığının farkına vardım. Bu halde annemi nasıl gönülden bağışlamış olabilirdim ki?

Tanrı ile bu konuyu konuştum: 'Rabbim, belki onu bağışladığımı söylerken bunu gerçekten hissederek söylemedim? Belki onu sadece bir görev olduğü için bağışladım – doğru şey olduğünü bildiğim için.' Ve işte o zaman, Tanrı'ya itaat etmek istediğim için ve doğru olanı yapmak istediğim için, o bin olayın her birinin üstünden bir kez daha geçtilim ve bu sefer söylediklerimi gerçekten de yüreğimden katabildiğim ne varsa katarak yeniden ifade etmeye çalıştım.

İyi bir başlangıçtı ve yardımcı olmuştu, ancak üzülererek söylüyorum ki bu sürenin sonunda annemi hala sevmiyordum. Şimdi bitkin ve kızgındım. 'Rabbim,' diye dua ettilim, 'Hala ters giden bir şey var, ama başka ne yapabilirim bilmiyorum. Biliyorum ki büyük ihtimalle senin beni bağışlaman gereken binlerce şey var ve hayatıma lütuf akışını engellemek de istemiyorum. Ama bu kelimeler aklımdan yüreğime nasıl geçebilir bilmiyorum.'

Kayıp anahtar

Çaresizdim. Küçük bir kızdan yetişkin bir bayan olana kadar annemden nefret etmiştilim. Kendimle dürüst olmalı ve en iyi çabalarımın rağmen bu gerçeğın hala

değişmediğini kabul etmeliydim. Yüreğimde ondan hala nefret ediyordum. Ancak bir Mesih inancısı olarak bunu istemiyordum. Tanrı'nın hayatıma katmak istediği bereketini kaçırmak istemiyordum. Bir şey yapmam gerektiğini biliyordum. O zaman Yasa'nın Tekrarı'nda şu ayeti okudum ve Kutsal Ruh'un bana bu ayeti açıklaması ile, bulunduğum karanlık tünelin sonunda, uzakta bir ışık belirdi:

'Tanrın RAB'bin buyruğu uyarınca annene babana saygı göster. Öyle ki, ömrün uzun olsun ve Tanrın RAB'bin sana vereceği ülkede üzerine iyilik gelsin.'
(Yasa'nın Tekrarı 5:16)

Problemimin anahtarını bu ayette keşfettim. Hayatımda incinip kırıldığım, annemin davranışları karşısında yaralı ve kızgın olduğum anlarda, annemi yargıladım ve ona saygısızlık ettim. O yargılamalar orada durduğu sürece onu tümüyle yürekten bağışlamam mümkün olmazdı. Bir kişiyi lanetleyip aynı zamanda sevemezsiniz.

Tanrı bu emir ile annemizi ve babamızı yargılasak ve onlar hakkında saygısızca konuşursak, işlerin bizim için yolunda gitmeyeceğini anlatıyor. Kendi bakış açımıza göre haklı bir öfke beslesek de, bizim yargılamalarımız ve saygısız kelimelerimiz, davranışlarımız sadece düşmana, bize karşı kullanabileceği bir silah verir. Yargılamalarımız bizi Tanrı'nın takdiri ve hoşnutluğundan mahrum bırakır.

Ebeveynlerimizi yargılamak ne demek? 'Onların yaptığı yanlış – bana borçlular' dememizdir. Her çocuk bilir ki bir şeyi bilerek yanlış yaptıklarında anne veya baba onları cezalandırır ve bu cezalandırma haklıdır. Ancak biz yargı kararını, ebeveynlerimizin davranışlarını haksız ve adaletsiz bulduğumuzda veriyoruz. "Bu tamamen yanlış ve haksız, sizden bunun için nefret ediyorum" diye düşünüyoruz. Ama Tanrı anne ve babamıza, onları bu şekilde yargılayıp, küçümseyerek saygısız davranmamamız gerektiğini buyuruyor.

Bu noktada Tanrı'nın bizim, ebeveynlerden gelen istismar veya tacize dayanmamız veya tahammül etmemiz gerektiğini söylemediğini anlamamız çok önemli. Örneğin, bir kişi nasıl anne veya babasından sürekli dayak ve tacize maruz kalırsa onlara hala saygı duyabilir? Bu ayetle Tanrı, bizim ebeveynlerimizin sergilediği O'na aykırı olan davranışlara katlanmamızı ve buna karşı mücadele etmememizi istemiyor, istediği bizim onların anne ve baba olarak hayatımızdaki konumlarına davranışlarına rağmen saygı göstermemiz. Tanrı, başka bir şey yoksa bile, bizi bu dünyaya getirmekten sorumlu oldukları için, annemize ve babamıza saygı göstermemizi istiyor. Onların Tanrı'da sahip oldukları yetki pozisyonuna saygı duyuyoruz. Bu onların davranışlarını onaylamak ile aynı şey değildir – onlar kendi davranışları için Tanrı'ya karşı sorumludurlar.

Matta 7:1 de İsa şöyle diyor:

'Başkasını yargılamayın ki, siz de yargılanmayasınız. Çünkü nasıl yargılasanız öyle yargılanacaksınız. Hangi ölçekle verirseniz, aynı ölçekle alacaksınız.' (Matta 7:12)

Buna benzer bir şekilde Romalılar 2:1 diyor ki,

'Bu nedenle sen, ey başkasını yargılayan insan, kim olursan ol, özrün yoktur. Başkasını yargıladığın konuda kendini mahkum ediyorsun. Çünkü ey yargılayan sen, aynı şeyleri yapıyorsun.' (Romalılar 2:1)

Kendimizi ne kadar sık yapmayı sevmediğimiz bir şeyi yaparken veya başkalarının yapmasından şikayetçi olduğumuz bir şeyi yaparken buluyoruz? Onları yargılarken aslında kendimizi yargılıyoruz! Galatyalılar 6:7 bu gerçekleri şu şekilde onaylıyor:

'Aldanmayın, Tanrı alaya alınmaz. İnsan ne ekerse onu biçer.' (Galatyalılar 6:7)

Belli ki bu ayetler bizim en sevdiğimiz ayetlerin ilk onu arasında değil! Ancak dikkat etmemiz gereken önemli gerçekler içermektedirler. Doğal ortamda toprağa bir tohum ektiğimizde bunu çoğalmış bir şekilde hasat etmeyi bekliyoruz. Eğer sadece bir mısır tohumu ektikten sonra sadece bir iki mısır tohumu elde ediyorsak, bu berbat bir hasat olur! O bir tohumdan birçok çekirdek oluşmasını bekleriz. Bu Tanrı'nın çoğalma yasasıdır. Buna benzer bir şekilde ruhsal dünyada sevgi, sevinç, cömertlik, nezaket, iyilik, bağışlama ve lütuf tohumları ekersek bunları bollaşmış, bereketlenmiş bir şekilde hasat ederiz. Ancak öfke, yargı, acılık, dedikodu ve şiddet tohumları ekersek, ektiklerimizi artan bir yoğunlukta elde ederiz, bir yabancı ot tarlası gibi.

Yüreğin bahçivani

Seneler boyunca annemin davranışlarından çok yaralanmış, incinmiş olsam da, ona karşı saygısız davranışlarım ve yargılamalarım için annemden af dilemem gerektiğini biliyordum. Kutsal Ruh bana bunun acımı çözmek, serbest bırakmak ve Tanrı'nın şifasını ve bereketini almak için gerekli bir anahtar olduğunu gösterdi. Böylece onu ziyaret etmeye gittim ve bu konuyu açmayı denedim. Kelimelerimi çok dikkatli bir şekilde seçmeye özen gösterdim, 'Anne, fark ettim ki seneler boyunca sana saygı duymayarak, seni kızgınlıkla ve acı dolu bir yürekle yargıladım. Şimdi seninle birlikte bu konulara bakıp senden beni bağışlamayı istiyorum.'

Bu kelimeleri söyler söylemez annem, 'Dur! Bundan bir kez daha söz etme. Ben artık yaşlandım, çok fazla şey oldu ve bunlarla uğraşmak istemiyorum. Bir daha asla bundan bahsetme!' dedi.

Onun bu tepkisi karşısında dehşete düşmüştüm. Düşündüm ki, evet, bu yoldu beni acılığımдан kurtaracak olan ve şimdi umudumu kaybetmişim. Ben bütün bu konularla nasıl başa çıkıp, kalbimi onaracaktım? O zaman Tanrı bana dedi ki, 'Eğer bu konuda gerçekten ciddi isen, o zaman senin yüreğinin bahçesini kazmama izin ver. Sana kökleri göstermeme, sırayla ilgilenmen gereken konuları açığa çıkarmama müsaade et.'

Tabi ki Kutsal Ruh'a izin verdim. Böylece O'nun zamanında ve O'nun önderliğinde olacak şekilde, karşıma sorun ardından başka sorun çıkarmasına izin vererek, birlikte üstesinden gelerek özgürlüğe doğru giden bu üç buçuk yıllık süreç başladı. Çoğu zaman Tanrı günde beş veya on defa geçmişteki bir durumu hatırlatıp bana onun hakkında konuşurdu ve anında bununla ne demek istediğini ve neyin peşinde olduğunu anlardım. Bazıları çok küçük olaylardı, yıllarca aklıma gelmemiş olan önemsiz şeyler, ama

bazıları büyük sorunlardı. Her seferinde bana, 'Bu durumda saygı gösterdin mi, göstermedin mi?' diye sorardı. Doğal olarak genellikle o durumlarda anneme saygı göstermemiştim, bu nedenle önce kendi yargılamalarımla işlediğim günahımın farkına varırdım ve o belirli an, belirli olay için annemi bağışladığımı ifade ederdim. Her bir durum için ona bağışlama armağanını veriyor, 'Anne, bu durum için bana hiçbir borcun yok. Bunların hepsini çarmahın dibine yerleştiriyorum' diyordum.

Tüm bunları düşünerek geçtiğim süreç içerisinde annem ile olan ilişkim hala deneniyordu. Her kızın annesine yaptığı gibi onu telefonla arar, 'Merhaba anne, bugün nasılsın?' diye sorardım ve annem her zamanki gibi hükmedici ve kendi çıkarlarına göre davranırdı. Bir keresinde, 'Kiminle görüşüyorsun?' diye cevap verdi.

'Ben Carol, anne' dedim.

'Carol kim?'

Annemin sadece bir kızı var – ben! Aslında sadece bir çocuğu var! Onu iki veya üç gün aramadığım için bana gücenmişti. Bana sanki ilişkimiz hep bozuk olacak ve ben hep onun nasıl tepki vereceğinden korkar bir şekilde, kelimeleri tarafından hükmedileceğim gibi geliyordu.

İkiyönlü bağışlama

Kutsal Ruh'un yardımıyla, bağışlamanın –her türlü bağışlamanın– iki taraflı bir anlaşma olmadığını anlamaya başladım. Hayatımızda birisi bize saldırdığında ve bizi incittiğinde, genellikle sadece bize karşı işlenen günah bizi endişelendiriyor. Ama aslında bunun ardında bu günaha karşı bizim kendi günahkâr tutumumuz saklı. İlgilenmediğimiz sürece bizi Tanrı'nın lütfundan çekip yeniden adalet seviyesine getiren günah, bize karşı işlenen günah karşısında taşıdığımız bizim günahımızdır (bu kitabın ilk bölümünde açıklandığı gibi).

Tanrı'nın lütfunun özgürlüğünde yaşamak yerine, adalet seviyesinde yaşamaya çalışıyorsak, düşman yasanın bize karşı olan ekme biçme gücünü tümüyle bize karşı kullanma yetkisine sahip olur. Bunun gerçek anlamı ne? Bizi burada belirteceğim senaryoya benzer korkunç bir döngüye sokar. Bir kişi arkamızdan konuşarak, bizi yargılayarak bize karşı günah işliyor. Biz bunu işitiyoruz ve bu sözler karşısında kendimize göre haklı olarak inciniyor ve yaralanıyoruz. Kötü bir şekilde tepki vererek onlar hakkında yargılayıcı ve onları kınayarak konuşuyoruz – 'Onlar kim ki beni eleştirir? Ya onların hataları? ...' Daha sonra kendimizi kötü hissediyoruz ve 'doğru' şey olduğu için onları bağışlamaya karar veriyoruz. Tanrı'ya birkaç kelime söyleyerek her şeyin düzeldiğini varsayıyoruz, ama aslında kendi günahımız, kendi yargılamalarımız ile ilgilenmeyi ihmal ediyoruz.

Şimdi yargı ve eleştiri ile ektiğimiz için bize geri dönen de yine aynısı oluyor. Bir başka kişi bizi eleştiriyor ve yargılıyor ve bütün bunların tekrar yaşandığına inanamıyoruz. 'Ne? Şimdi bu kişi mi bana saldırıyor? Bunlar neden oluyor?' Çoğu zaman bu bitmek bilmeyen hırçın döngüye sıkışıp kalmamızın sebebinin aslında kendi günah dolu tepkimiz olduğunu göremiyoruz.

Tanrı bunları anlamamı sağladıkça annemin bana karşı, kızına karşı olan

davranışları hakkında daha çok düşünmeye başladım. Onun davranışının tamamen işlev bozukluğu olan bir insanın davranışları değil, kendi hayatında yaşadıklarının ve bunlara karşı seçtiği tepkinin ürünü olduğu sonucuna varabildim sadece. Bu sonuca vardığımda sorular sormaya başladım. Annemi, onu tanıdığım bu kişiliğe şekillendiren olayların, durumların köküne inmek istiyordum. Tabii ki annem bu konuyu tartışmak konusunda tamamen isteksizdi, ona gidemezdim. Bu yüzden teyzelerime sorular sormaya başladım. Onlara annelerinin nasıl olduğunu sordum. Babaları nasıldı? Adım adım parçaları birleştirmeye başlayıp bir resim oluşturdum. Elde ettiğim şeydu...

Annem çok zor bir dönemde, ekonomik depresyon ortamında büyüdü. Aile bir çiftlikte yaşıyordu ve yedi kardeşin sonuncusuydu. İki abisi ve dört ablası vardı. Altıncı çocuk doğduktan sonra annesi aslında bir daha hamile kalmak istemiyordu, kocasının yanında tarlalarda çalışması gerektiğini düşünüyordu. Ancak yedinci kez hamile kalınca ve durumu artık kabullenince bir erkek çocuk doğurmaya kararlıydı. Küçük bir kız daha istemiyordu, çiftlikte yardım edebilecek, çalışacak bir oğlan çocuğu istiyordu. Yani annem aslında iki şekilde istenmemişti.

Durum daha da kötüleşti, annemi ablaları büyütme zorunda kaldı. Annesi çoğu zaman onu bırakıp tarlaya çalışmaya gidiyordu. Annemin en büyük ablaları zaten birkaç küçüğü yetiştirme konusunda sorumluydular, bu nedenle bu yeni bebek onları çok mutlu etmemişti ve bunun sonucunda çoğu zaman ona zalimce davranıyorlardı. Bir keresinde annem daha üç yaşındayken ağladığı için onu birkaç saat boyunca bir dolaba kilitlemişlerdi. Annemin yönelebileceği kimsesi yoktu, yani tek kurtuluşu kalbini katılaştırmasıydı. Kendisini öfke, hükmetme, kendi çıkarı için kullanma, egemen olma aletleriyle duygusal açıdan koruma arayışındaydı.

Onun yaşadıklarını öğrenmek ve onu tanıdığım kişiye dönüştüren şeyleri önemsemek kapıları, daha önce sahip olabileceğimi düşünmediğim, Tanrı'dan gelen bir merhamet duygusuna açtı. Karşıma çıkan her bir sorun ile sırayla ve Kutsal Ruh'un yardımı ile mücadele etmeye devam ettim, bu şekilde üç sene geçti. Annem ve ben aynı şehirde yaşıyorduk ve onun tek çocuğu olarak onu sevmeye ve ona saygı göstermeye çalışıyordum. Bir gün onu ziyaret ettikten sonra kapıdan çıkarken ona sarılarak, 'Anne, seni seviyorum' dedim. Ona sevgimi, ifade edebileceğim en iyi şekilde göstermek istedim ve bu kelimeler yüreğim için yalan değildi. Ama bu üç yıllık süreçten sonra bir gün yüreğimi annem için, birden, nereden geldiğini bilmediğim inanılmaz bir sevgi doldurdu. O anda İsa'nın yüreğime tamamen şifa verdiğinden ve içinde tutsak kalmış olduğum o hırçın adalet döngüsünden beni özgür kıldığından emin oldum.

Matta 18:18'de, İsa yeryüzünde bağladığımız her şeyin göklerde de bağlandığını, yeryüzünde çözdüğümüz her şeyin ise gökte de çözüldüğünü öğretiyor. Annemi, ona karşı söylediğim korkunç yargılamalardan çözebildiğim için bir başka mucize gerçekleşti: Kutsal Ruh benimkinde olduğu gibi onun hayatında da çalışmaya başladı.

Annemin davranışlarında ani ve etkileyici bir değişim oldu. Beni şaşkın bırakan, tamamen özgür olma yoluna doğru %90 bir ilerleme göstermişti. İlişkimiz hemen düzelmeye başladı ve biraz zor olan günlerde onu hemen bağışlayabiliyordum. İlişkimizde daha ciddi bir hasar meydana gelse de ona karşı en fazla bir gün kırgındım.

Aklımda hep bu vardı: 'Carol, atlat artık bunu. Onu affet. Adalete geri dönmek istemezsin. Lütuf seviyesinde kal!' Böylece anneme bağışlama armağanını verdim ve ona yüreğimde şu sözleri söyledim: 'Anne, seni affediyorum. Sen bana borçlu değilsin.' İsa Yuhanna 20:23'te '*Kimin günahlarını bağışlarsanız, bağışlanmış olur; kimin günahlarını bağışlamazsanız, bağışlanmamış kalır.*' diyor. Bu ayetin gerçeğini yaşayarak görmek beni şaşırtıyordu ve en sonunda annemin İsa Mesih'i kabul etmesi sevincini tadabildim.

Bir gün babam beni aradı. Mesane kanseri teşhisi konulmuştu ve tedavi için hastaneye sevk ediliyordu. Bu tedavi için bir süreliğine farklı bir şehre gitmesi gerekiyordu ve benden yokluğunda anneme bakmamı istedi. Birkaç yıl öncesinde geçirdiği felç nedeniyle annem düzenli bakıma muhtaçtı.

Bu olayın kendisi aslında çok garip bir şekilde gelişmişti. Felç mağdurlarının yaşadığı hipertansiyon veya bunun gibi semptomlardan hiçbirine sahip olmamasına rağmen, 55 yaşındayken ciddi bir felç geçirmişti. Ancak komşusuna öfkelenmişti. Kimsenin tam olarak bilmediği bir sebepten dolayı tartışmışlardı ve annem, babama o komşu ile konuşmasını yasaklayacak kadar öfkelenmişti. Bir gün babam bahçedeki çalı çitini kırarken komşuları ona yaklaştı, tam o sırada annem evden çıktı ve büyük bir kavgaya giriştiler. Bu olaydan sonra annem ciddi bir felç geçirdi ve sonuç olarak vücudunun sağ tarafı felç oldu.

Kendimi onların evinde anneme bakarken buldum. Bir gün en iyi arkadaşım Judy bana bir şey getirmek için eve uğradı ve annem bilmediğim bir sebepten dolayı ona çok kötü davrandı. Şaşakalmıştım. Böyle durumlar karşısındaki davranışım annemin öfke parlamalarına olan eğilimi sebebiyle onunla direk yüzleşmelerden kaçınmak olurdu ama o gün Kutsal Ruh'un benim onunla bu olanlar hakkında konuşmamı istediğini hissettim. Bu konuyu konuşmaya tam anlamıyla hazır olmak O'nun üç gün boyunca şefkatli ama ısrarcı dürtmelerini sürdürmesiyle oldu, ama sonunda annemle konuştum. 'Anne, sen şimdi Mesih inanlısısın. Geçen gün Judy'e olan davranışın çok sertti. Neden öyle davrandın?'

Annem davranışını savundu: 'Pazar günü kilisede yanımdan geçti ama bana tek bir söz bile söylemedi.' Onu kızdıran buydu.

'Ama anne' dedim, 'Bu senin ona olan davranış şeklini doğru yapmıyor.'

'O zaten hükmedici, çıkarıcı bir kişi' cevabını aldım.

Bu kelimeleri söyler söylemez ona, 'Tabi anne! O zaman bana kendi anneni anlat, kız kardeşlerinin nasıl olduğunu, hayatında seni incitmiş insanların nasıl kişiler olduğunu anlat' dedim. Bu kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz kapak açıldı. Tahmin edin! Onlar da anneme karşı hükmedici, çıkarıcı ve öfke doluydular. 89 yaşında olan annem, bu sözleri takip eden iki buçuk saat boyunca ağladı ve ağladı.

Annesini affetti, kızkardeşlerini affetti, hayatı boyunca onu kıran, yaralayan, inciten herkesi affetti – benim arkadaşım Judy dahil olmak üzere.

Daha sonra ona, 'Anne, eğer bu dua ettiklerin konusunda gerçekten ciddiysen, senin Judy'yi arayıp ondan özür dilemeni istiyorum.' Şimdi, annem hayatı boyunca hiç kimseden hiçbir zaman özür dilememişti, yani anneme yaptığım bir meydan okumaydı.

O günden yaklaşık üç hafta sonra Judy aradı ve öğlen yemeği için buluşup buluşamayacağımızı sordu. Daha önce yaşanan olayı neredeyse unutmuştum. Annem ile konuşup onu birkaç saat yalnız bırakmamın sorun olmayacağından emin olduktan sonra bana 'Ne olduğunu tahmin bile edemezsin! Annen beni aradı ve benden özür diledi!' diyen Judy ile buluştum. 'Tamam, Rab!' dedim, bu benim için büyük bir mucizeydi ve çok heyecanlanmışım.

Bu küçük olay bazılarına önemsiz gelebilir ama yolu daha büyük bir mucizeye açtı. Öğle yemeğinden sonra eve döndüm ve annemin karamsar ve somurtkan olduğunu fark ettim. 'Anne sorun ne?' diye sordum. 'Judy ile birlikte öğle yemeğine çıkmamın sorun olmayacağını sanmıştım. Neyse, Judy bana onu aradığını ve ondan özür dilediğini anlattı – Anne bu muhteşem!'

Annem sert bir şekilde karşılık verdi: 'Ben ona yine kızgıyım.'

'Neden?' Sebebini bilmek istiyordum.

'Çünkü geçen Pazar günü yine yanımdan tek kelime etmeden geçti.'

'Anne' dedim, 'düşmanın seni tekrar adalet seviyesine geri getirmek istediğini biliyor musun? Bundan çok uzun bir süre önce seni yargıladığım konuları seninle konuşmak istediğim zamanı hatırlıyor musun?'

'Hayır,' dedi.

'Biliyorsun!' diye yanıtladım hemen ve annem gözyaşlarına boğuldu. 'Carol,' dedi 'Çok özür dilerim. Bana yapılanların aynısını ben sana yaptım.'

İşte o zaman annemle birbirimize sarıldık ve birbirimizi gerçekten bağışladık. İnanılmaz bir andı. İlişkimiz tamamen değişti. Şimdi bana telefonda daha ben ona demeden, 'Seni seviyorum' diyor. Bana, 'Seninle gurur duyuyorum.' diyor. Bu bir mucize, çünkü Tanrı bana annemi geri verdi – daha önce sahip olmadığım sevgi dolu bir anne. Bağışlamak kesinlikle işe yarıyor!

Annem ile ona karşı yargılayıcı olduğum için yaşadığım sorunlar, sahip olduğum tek sorunlar değildi. Ne zaman eleştiri ve yargı tohumları ekersek, aynı şeyleri daha fazla biçiyoruz. Annem ile sahip olduğum bozuk ilişki yanında, kilisemizdeki hükmedici, egemen, çıkarlarına göre hareket eden bayanlardan da hasat topladım. Bazen ruhsal açıdan alnımda 'hükmedici, çıkarıcı bayanlar isteniyor – gelin ve beni deneyin' yazıyormuş gibi hissediyordum.

Ruhları ayırt etme armağanı bende belirli bir ölçüde mevcut ama sanki bu alanda at gözlüklerine sahiptim. Hiçbir zaman olabilecekleri göremiyordum. Kilisede birçok farklı bayan ile arkadaşlıklar kurmuşum, onlara kucak açar, onları severdim ama kısa bir süre sonra beni sadece bir şeye ulaşmak için kullandıklarını fark eder ve kullanılmış, hükmedilmiş ve kırılmış, yaralanmış bir şekilde geride bırakılırdım. Bütün bunların sonucunda yüreğimin etrafında kendim dışında başka hiç kimsenin girmesine izin vermediğim bir duvar örene kadar duygularımı korumak için önlemler almaya başladım.

Bu benim John ile olan ilişkiyi de etkiledi. Beni gerçekten sevdiğini ve benim için her şeyi yapacağını biliyordum, her konuda benim yanımda yer alırdı. Ama sanki bu durumlarda onun da at gözlükleri vardı. Sorunun ne olduğunu göremiyordu. Bu beni

çıldırtıyordu. Pazardan pazara kiliseden sonra biri yanıma yaklaşip son dedikodulardan bahsederek yüreğime yük eklerdi, arkadaşılığımızdan yararlanarak kimin ne yaptığını, kimlerin bunun hakkında ne söylediğini ve bunların kilisede yaşandığını bilip bilmediğimi sorardı. Ben sonra John'un yanına gidip bunları anlatırdım, ama o sanki sağırdı! Ona 'John bu gerçekten ciddi bir durum' derdim, o ise 'Oh, sanırım sen abartıyorsun' veya 'Sanırım yanlış duydun' diyerek yanıt verirdi. Bir keresinde, 'Belki sen kıskanıyorsun' bile dedi, ki bu beni kızdırdı ama onu affettim.

Bazıları belki kilisemizde normalden biraz fazla çıkarıcı kişi olduğunu söyleyebilir, ama bu sadece lider olduğumuz ilk kilisede değil, o sıralarda Toronto'da kurduğumuz kilisede de yaşandı. İki kilise ile de eşit şekilde ilgileniyorduk ve durum birbirini tekrarlıyordu. Bu konuda daha ciddi bir şekilde dua etmeye başladım, çünkü endişeleniyordum. 'Tanrım, neler oluyor? Bu durumu anlamıyorum. John'un bana olan tepkisini anlamıyorum – John'un kişiliğine ters bir davranış bu.'

Neticede Tanrı bana seslendi ve sadece: 'Carol, sen babanı yargıladın' dedi. Bu ifade önce beni şaşırttı. O zaman birkaç dakika boyunca Tanrı'ya babamın ne kadar harika bir insan olduğunu ve ona ne kadar hayran olduğumu anlatmaya başladım. Ama sonra durdum ve Tanrı sessiz kaldı. Sonunda ona 'Rabbim, babamı yargıladığım bir konu var mı? Nedir, Baba?' diye sordum ve o bana dedi ki: 'Sen babanı yargıladın, çünkü seni annen karşısında korumadı.'

Bir süre boyunca bunun üzerinde derin derin düşündüğümde Tanrı'nın bana, bu yargının hayatımda beni çok seven birini –John'u– beni 'anne' kilisenin sözlerine karşı korumada bağladığını söylemeye çalıştığını hissettim. Bu ifadeyi anlaşılması zor buluyorsanız söylemem gerekiyor ki benim ilk tepkim de 'Tanrım, ama bu gerçekçi değil. Bu abartı değil mi?' idi. Hiç emin değildim, bu nedenle çok güvendiğim bir kız arkadaşım ile buluşup onunla bu konuyu konuşmaya karar verdim. 'Tanrı'nın bana söylemeye çalıştığı şeyin bu olduğunu düşünüyorum,' dedim ona. 'Bana pek anlamlı gelmiyor, ama birisine karşı sorumlu olmak istiyorum. Benimle birlikte bu konuyu gözden geçirir misin?' Birlikte yapabileceğim en iyi şeyin benim dua edip bağışlamam olduğuna karar verdik. Böylece babamı affettim ve yargımın onun üzerindeki bağına çözdüm, John'u da bağışlayıp yargılarımdan çözdüm. Bu olay üzerinden zaman geçti ve unutmaya başlamıştım.

Bir süre sonra kilisede yeniden kendimi içinde bulduğum bir olay meydana geldi. John'un yanına gidip onunla bu konuyu konuşmaya karar verdim: 'Tatlım, bu olay oldu ve ben gerçekten önemli olduğunu düşünüyorum. Bence bununla ilgilenmeliyiz.' John'un tepkisi beni hayran bıraktı. Hemen 'Ne! Gerçekten mi? O kişiyi hemen şimdi çağırıyorum ve bu konu ile hemen şimdi ilgileniyoruz!' dedi. Olaya karşı olan tutumu tamamen değişmişti, sanki at gözlüğünden kurtulmuş bir şekilde her şeyi açıkça görebiliyordu.

İşte acı ve yaralı iken yapılan yargılamalar bu kadar etkili olabiliyor. Yargılamalar ve karşımızdakine saygı duymamak, Şeytan'ın bize karşı her şeyi kullanabilmesine izin veriyor. Senin de başının üzerinde ruhsal dünyada bir yazı var mı? İnsanlar her zaman üzerine basıp geçiyor mu? İnsanlar seni reddediyor mu? İnsanların senin yaptıklarını

hiç fark etmediğini ve seni hiç onaylamadıklarını mı düşünüyorsun? Belki sen de benim önceden yaşadıklarımı yaşıyorsun, kullanılıp sonradan yaralanan ve istenmeyen oluyorsun?

Tanrı seni hayatında böyle bir durumun devam etmesini istemeyecek kadar çok seviyor. O senin iyileşmeni ve bu tutsaklıktan tamamen kurtulmanı istiyor. Tanrı annemden, onu duygusal açıdan sakat bırakan o bağdan kurtarmak için gereken zorlukları aldı. Annem başladı ve 89 yaşında olmasına rağmen bu süreci tamamladı. Asla çok geç değildir. Tanrı yargılamanın zayıflatan gücünün bizi sınırlandırmasını istemiyor. Tanrı, O'nun lütfü nehrinde sırlı sıklam olmamızı ve bizim için hazırladığı bereketleri tatmamızı istiyor. Tanrı'nın bizim için hazırlamış olduğu şeylerin sadece bir kısmını yaşıyoruz, ama bu O'nun yüreğinden kaynaklanmıyor. Bunun sebebi bizim yüreklerimiz, lütfü nehrinin hayatımıza tümüyle akmasını engelleyen bizim duvarlarımız.

Bağışlamanın serbest bırakan gücü

Affetmek genellikle özgürlüğe giden yolun başlangıcıdır. Bugün kendini hayal edebildiğin en kötü durumda görebilirsin ve belki bağışlamanın nasıl gerçekleşebileceğini düşünemiyorsun bile, ama Tanrı sana yardım etmek istiyor ve bunu yapabilecek güce sahip. Belki oğlun öldürüldü, kızına tecavüz edildi veya hayatında başka bir dehşet verici durum yaşadın ve bunu yapanları bağışlama gücünü kendinde bulamıyorsun. Belki senin durumun bu sıralananlar kadar kötü değil ama yine de affedemiyormuş gibi hissediyorsun ve duygusal açıdan acı çekiyorsun. Umarım benim yaşadığım acılarla bağlantı kurabiliyorsun ve yine umuyorum ki durum ne kadar karamsar gözüксе de Tanrımız'ın bu durumu tersine döndürebilecek gücü olduğu konusunda seni teşvik edebildim. Kutsal Ruh hayatına konuşabilir ve seni lütfü, özgürlük dolu yere getirebilir.

Tanrı'nın bağışlamanın getirdiği güçle, bitmek üzere olan birçok evliliği kurtardığını gördüm. Bir keresinde John ve ben Meksika'da bir kilise önderi ve eşi ile ilgilendik. Bayan: 'Size bunu neden söylediğimi bile bilmiyorum ama eşimi terk ediyorum' dedi.

'Neden?' diye sorduk. 'Siz kilise önderlerisiniz! Hikayenizi anlatın, ne oldu?' Bize eşinin kendisini her hafta şiddetle dövdüğünü anlattı. Her seferinde bu olduktan hemen sonra eşinin pişman olduğunu söylediğini ve bir daha yapmayacağına söz verdiğini ama yine de tüm bunların tekrarlanmaya devam ettiğini anlattı. 'Artık dayanamıyorum. Bu yüzden gidiyorum.' Bu zavallı çifte baktım ve sonra adama döndüm: 'Beyefendi, bana babanızı anlatır mısınız?' diye sordum. Sorar sormaz başını öne eğdi ve utanç dolu bir şekilde: 'Babam annemi döverdi' diye itiraf etti. 'Beyefendi, işte bu sizin sorunuz' dedim, 'Babanızı yargıladınız ve şimdi aynı şeyi siz yapıyorsunuz.' Onlarla birlikte dua ettim ve kilise önderinin benimle birlikte dua etmesini isteyerek babasına bağışlama armağanını vermesini istedim. Babası artık yaşamıyor olsa da onu affetmeliydi. Ruhsal olarak bir şeyler kırılmıştı. Bu sevgili insanlarla dua ettikten sonra yollarımız ayrıldı.

Birkaç sene sonra aynı çift karşımıza çıktı. Yanımıza koşarak geldiler ve: 'Bizi hatırlıyor musunuz?' diye sordular. Bayan: 'Eşim beni dövdüğü için ondan ayrılma kararı almıştım. Bizimle birlikte dua ettiğiniz o günden beri bana hiç el kaldırmadı.' Bağışlanma serbest bırakılmıştı, bağlar kırılmıştı, lütuf yargıya karşı zafer kazanmıştı (İbraniler 2:13).

John birkaç yıl önce bu konuyu Chicago'da bir kilisede paylaşıyordu. Toplantıdan sonra bir bayan yanına geldi ve Tanrı'nın hayatındaki birçok konuya dokunmasına izin verdi. Sonra bir huzurevinde bulunan 93 yaşındaki annesini ziyarete gitti. Annesiyle güçlü bir dua ve şifa zamanı yaşadı. Bunun sonucunda annesi bağışlanma müjdesinden o kadar etkilendi ki, yengesi ile barışmaya karar verdi. Bir aile anlaşmazlığı sonucunda 75 senedir konuşmadığı bu bayanı aradı ve özür diledi!

Şimdiye kadar bağışlamanın ve yargılarımızı çözenin sadece bireyler arasındaki boyutundan bahsettik, ancak bağışlama prensiplerinin aileleri, kiliseleri, toplulukları, ülkeleri ve hatta tüm bir etnik grubunu etkileyen boyutu var. Dünyada gerçekleşmiş olan bazı korkunç durumlar bunun doğruluğunu kanıtlamaktadır. En son örnekler Burma, Kenya ve Zimbabve'de yaşandı. Avrupa'nın Balkanlar bölgesinde olduğu gibi, Güney Afrika'nın da etnik anlaşmazlıklar konusunda uzun bir geçmişi var. Ancak ırksal nefret yeni bir sorun değil. Asurlular, M.Ö. 13. yüzyılda, kendi ülkelerinde barınan küçük göçmen grupları başka ülkelere gönderme politikasını takip etmişlerdi. Görüldüğü gibi etnik ayrımcılık insanlık tarihinin başlarına dayanmaktadır.

İnsanlar, belirli bir etnik grubun başka bir topluluğa haksızlık ettiğini söyleyerek onları yargılayınca, düşmanın eline bu tür şiddeti tekrar ve tekrar gerçekleştirme gücünü vermiş oluyor. Ama nasıl bireyler arasında bağışlamada güç varsa, bir etnik topluluğun bağışlaması veya kendi adına bağışlanma istemesinde de güç var. Bir keresinde Almanya'da bir konferansta Kutsal Ruh'un yönlendirişiyi insanları 2. Dünya Savaşı'nın ve özellikle Yahudiler'e uygulanan soykırımın bir parçası olmuş olan ataları konusunda af dilemeleri için duada yönlendirdik. Alman oldukları için üzerlerindeki yargılamaların yarattığı etki altında acı çeken birçok kişi bu duvar yıkıldığında Tanrı'nın muhteşem özgür kılışını tattı. Atalarını bağışlamalarıyla ülkeleri ve kendi üzerlerinde taşımış oldukları utanç yok oldu ve özgürlük geldi.

Bağışlanmayı serbest kılmak ve Tanrı'ya karşı olan yargılamaların kırılması için dualar

Bu düşünce üzerinde bir süre düşünün: Kaç okur tıpatıp babasına veya tıpatıp annesine benzemek istiyor? Kesinlikle onlar gibi olmak istemediğiniz alanları düşünün ve bir kenara yazın. Şimdi bu yazdıklarınızı gözden geçirin. Onların hayatlarının o belirli alanlarında oluşturduğu kalıbı kopyalamak istememenizin sebebi, onları o konularda yargılamış olmanız ve bu konularda yüreğinizi nasırlaştırmanız, onlara gereken saygıyı göstermemiş olmanız olabilir.

Belki anneniz her zaman her konuda kaygılandığı için kendinize asla kaygılanmayacağınızı söylemiş olsanız da kaygılanma konusuyla mücadele ediyorsunuz. Büyük ihtimalle onun endişeye olan eğilimini anlamayarak, bunu belki

sinirsel bir rahatsızlık olarak görerek onu yargıladınız, ona gereken saygıyı göstermediniz. Ama şimdi ektiğiniz bu yargının ürününü kendi mantıksız kaygılarınızla topluyorsunuz. Bunun çözümü, onu yargıladığınız için af dilemeniz ve onu, sizi hem şimdi hem de geçmişte etkileyen ve etkilemiş olan bu davranışlardan sorumlu tutmamanız.

Bu sadece basit bir örnek. Ama bu kitabı okurken Kutsal Ruh eminim ki yüreğinizde taşıdığınız bazı şeyleri vurguladı. O'nun size söylediği kişiyi bağışlamanız gerekiyor olabilir. Aynı zamanda geçmişte yaptığınız ve utanç duyduğunuz bazı durumlarda da kendinizi bağışlamanız gerekebilir. Bazen korkunç şeyler yapıyoruz, ancak bunlardan tövbe ederek Tanrı'nın bizi bağışladığı gibi kendimizi bağışlamayı öğrenmeliyiz. Yaptıklarımız gözümüzde ne kadar kötü olursa olsun –zina etmiş olsanız da, bebeğinizi aldırılmış olsanız da– eğer gerçekten tövbe ettiyseniz Tanrı sizi bağışladı. İnsanların, 'Tanrı'nın beni affettiğinden eminim, ama ben kendimi affedemiyorum' dediklerini duydum. Tanrı'dan daha hak tanır olmayın. Eğer o memnun ise, siz kimsiniz ki buna engel olmaya çalışasınız? Bazen, eğer mümkünse geçmişte işlediğimiz günahları düzeltmemiz gerekiyor, bu bir Kutsal Kitap prensibidir. Bazen ise bu mümkün olmuyor. Ama her iki durumda da Tanrı bizi affettiyse, bizim de kendimizi affedip Tanrı'nın merhametine adım atmamız gerekiyor.

Bazen insanlar başlarından kötü olaylar geçince Tanrı'yı bile suçluyor. O durumda insanların 'Tanrı'yı bağışlamaları' gereken bir durum oluyor (Tanrı günah için sorumlu tutulamaz ve asla bir hata yapmaz olsa da). Çoğu zaman, insanlar dua ettikleri veya umut ettikleri şekilde cevap alamadıklarında Tanrı'ya kızıyorlar. Bu kesinlikle bırakmamız gereken şeylerden biridir. Aşağıda sizi bu farklı konularda yönlendirmeye yardımcı olacak dualar var. Karşılaştığımız sorunlar o kadar değişken ki, bu dualar her durumu tümüyle kapsamaya yetmeyebilir, ancak Tanrı ile hayatınızdaki bu sorunlar hakkında konuşmaya başlayabileceğiniz bir basamak görevi yapabilir. Her şeyden önemlisi şunu unutmayın: Kutsal Ruh'un gelip yüreğinizin bahçesini kazmasına izin verin. Kendi kendinizi eleştirip aslında pek önemli olmayan şeyler üzerinde yoğunlaşmak yerine, O'nun asıl önemli konuları yüzeye çıkarmasına müsaade edin. O hayatınızda bağlı bulunduğunuz her noktaya değinecektir, çünkü O'nun yüreğinde sizi tümüyle özgür olduğunuz bir konuma getirme isteği var. O sadıktır ve sizi Tanrı'nın lütuf ve merhamet nehrinde yüzebilmeniz için özgür kılmak istiyor.

Ebeveynleri bağışlama duası

Babanız için:

'Göksel Babam, sana tümüyle teslim olmak için ve şefkatli bir şekilde bana gösterdiğin, ilgilenmemi istediğin bu konuyu sana getirmek için huzuruna geldim. Tanrım, bugün babama bağışlama armağanını vermek istiyorum – benim seni Tanrı'ya aykırı bir şekilde yargılamama sebep olan ve beni yaralayan, yaptığın veya yapmadığın her şey için. (Babanızı düşünün ve bunları söyleyin) Baba, seni ... için affediyorum. (Rab'be, babanızı bağışladığımız konuları sıralayın – taciz, terk etmesi, eleştirileri ...)

Sana bağışlama armağanını veriyorum. Bana hiçbir borcun yok.

Göksel babam, yüreğimde taşıdığım borç senedini yırtıp sana veriyorum. Çarmıha getiriyorum ve Rabbim, senden babama saygı göstermediğim için, yargılamalarım için, ona beslediğim nefret için, af diliyorum. Tanrım, tövbe ediyorum ve beni bağışlamamı istiyorum. Tanrım, çarmıhı ve ekmebiçme yasasını İsa ve benim arama yerleştiriyorum. Artık olumsuzluk biçmek istemiyorum.'

Annen için:

'Rabbim, bugün annemi affetmeyi seçiyorum. Anne, seni ... (Tanrı'ya ne için olduğunu söyle) için affediyorum. Bugün bunları bırakıyorum. Borç senedini yırtıp atıyorum Tanrım, özgür olmak istiyorum. Hepsini çarmıh önünde bırakıyorum. Tanrım beni annemi yargıladığım için, ona saygı göstermediğim için bağışla. Tanrım, günah işledim ve tövbe ediyorum.'

'Tanrım, bugün özgürlüğüme kavuşuyorum. Tanrı'nın merhametine adım atıyorum. Rabbim, başkalarına bağışlama armağanını vermek istiyorum. Ağabeylerim, erkek kardeşlerim, ablalarım, kızkardeşlerimi affediyorum. Amca, dayı, teyze, halalarımı, büyükanne ve büyükbabalarımı ve diğer aile üyelerini affediyorum. Öğretmenlerimi affediyorum. Benimle birlikte okuyan okul arkadaşlarımı affediyorum. Patronlarımı affediyorum. Eski kız/erkek arkadaşımı affediyorum. Eşimi affediyorum. Kilise önderimi ve kilisedeki kardeşlerimi affediyorum. Tanrım, beni yaralayan, inciten herkesi affediyorum ve bütün borç senetlerini yırtıyorum. Bütün bu haksızlıkları yırtıp atıyorum ve senin çarmıhının önüne bırakıyorum. Tanrım, günahlarımı, yargılayarak işlediğim günahlarımı affet. Tanrım özgür olmak istiyorum, şimdi bu özgürlüğü kabul etmek istiyorum.'

Kendinizi bağışlamak için

'Rabbim, bugün kendime kendimi bağışlama armağanını vermek istiyorum. (Kendi adını söyle). Her şeyi bırakıyorum. Seni ... (ne için olduğunu söyle) için affediyorum. Her şeyi teslim ediyorum ve kendimi affediyorum. İsa Mesih, bu konuda kendime daha fazla işkence çektirmeyeceğim, her şeyi sana teslim edeceğim. Kendi kurtarıcım olamam. Rabbim, sen benim kurtarıcısın.'

Derin bir nefes al ve geçtiğin tüm o mücadelenin, o suçlamaların yükünü at. O egemen korkunun tamamını İsa'ya teslim et. Şimdi Göksel Baba'nın kucağına otur, O'nun huzurunu keşfet ve senin için zaten her şeyin ödenmiş olduğunu farket – senin özgürlüğünün bedelini İsa ödedi. Olanlara inanmak dışında senin yapman gereken başka hiçbir şey yok (Yuhanna 3:16). Bağışlayın, bağışlanacaksınız. Teşekkür ederim, Rabbim.

Tanrı'yı suçlama konusunda affedilmek için dua

Bir keresinde çok öfkeli bir adam bana: 'Arkadaşımın sekiz yaşındaki kızı, sarhoş bir sürücü tarafından ezilip öldürüldüğünde sevgi dolu Tanrı neredeydi?' diye sordu.

Ben dedim ki: 'Beyefendi, Tanrı o adamı sarhoş olana kadar içmeye ve o halde arabasına binmeye zorladı mı? Bu Tanrı değildi, bu günahı.' Günahın sonuçları var, Tanrı bu yüzden günahı nefret ediyor. Ve kurban biz olduğumuzda bunun tamamen farkındayız değil mi? Suçlu biz olduğumuzda günahı küçültmeye çalışıyoruz ve Tanrı'yı, etrafımızdakileri ne kadar incittiğimizi fark etmiyoruz. Ama biz insanlar birçok kez günah işleyince Tanrı'yı suçluyoruz. Belki 'Ama O'nun her şeye gücü yetiyorsa, neden izin veriyor?' diye soruyorsun. Bunun sebebi, günah işlemene izin vermesinin arkasındaki sebep ile aynı. Tanrı bize özgür bir irade verdi, ancak davranışlarımızın sonuçları bizim sorumluluğumuz. Başkalarının günahlarının sonuçları için Tanrı'yı suçlama. Dua edelim ...

'Rab İsa, yaşadığım ve hayatımda gerçekleşen bazı durumlar için haksız yere seni suçladım (Bunun gerçekleştiği o anları açık bir şekilde ifade et). Babam, seni bunlar için suçladığım için beni bağışla. Seni suçlamıyorum ve senin merhametini ve lütfunu kabul ediyorum.'

Bizi incitenler üzerindeki yargıları ortadan kaldırmak için dua

Yuhanna 10:10, düşmanın bir hırsız gibi çalmak ve yok etmek için geldiğini ifade ediyor. Ama İsa kendi hayatını vererek bu ölüm lanetini geçersiz kıldı ve düşmanın gücünü kırdı. Aynı ayette 'Bense insanlar yaşama, bol yaşama sahip olsunlar diye geldim.' diyor. Bunun anlamı, yasanın tutsaklığıyla sınırlandırılmış bir yaşam yaşamayı bırakmak ve Tanrı'nın merhametine büyük bir adım atmaktır.

Sizi incitenler için dua ettikten, onları yargıladığınız için tövbe ettikten sonra, bu özgürlük duasını okuyun. Bir imanlı olarak sahip olduğunuz yetkinin farkında olun ve kendinizi bu durumlardan özgür kılın!

'Baba, İsa'nın adıyla kendimi, bana karşı günah işlemiş, beni duygusal veya fiziksel anlamda herhangi bir şekilde taciz etmiş kişilerle olan ruhsal, sana yaraşır olmayan bağlardan kesiyorum. Bu kutsal olmayan bağlardan İsa'nın adıyla ayrılıyorum ve kendimi o kişilerin hükmünden özgür kılıyorum.'

'Baba, ailemin geçmişinden bana gelmiş olan tüm şeytani baskıdan kendimi özgür kılıyorum. Sana, İsa'nın, Baba'nın Oğlu'nun beni büyücülük, korku, şiddet, utanç, taciz ve acıdan kurtaran kanı için şükrederim. İsa Mesih'te bulunan benim üzerimde artık hiçbir suçlama yoktur. Rabbim, bu hak ettiğim bir şey değil, ama senden bana gelen karşılıksız bir armağan. Senin oğlun, İsa, her şeyi ödedi. Teşekkür ederim Rabbim!'

'Rab İsa, adım atıp benim için kazandığın özgürlüğü kabul ediyorum. Tanrı'nın merhametini kabul ediyorum. Bu benim mirasımın bir parçası olduğu için teşekkür ederim. Tanrım, Oğlun İsa Mesih'te sahip olduğum kimliği onaylıyorum ve O'nda yeni bir yaratık olduğum için sana şükrederim. Yaşam veren Ruh'un yasası, Mesih İsa sayesinde beni, günahın ve ölümün yasasından özgür kıldı. Özgürlüğümü kabul ediyorum!' (Romalılar 8:2)

Bu Kitap beğendiniz mi?

Daha fazla ücretsiz e-Kitaplar Hristiyan Kitaplar.com'dan indirebilirsiniz.

John ve Carol Arnott yazar olarak beğendiniz mi? [Yazarın tüm kitaplar şuradan indirebilirsiniz.](#)

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)